лютий 2004
February 2004

ПРОМІНЬ
Promin

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ
РІК XXXXIIII ЛЮТИЙ Ч.2
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційна Колегія
Зеновія Саковська
Соня Бейзик
Галя Липка
Референтки Променя
Галя Щерблюк
Іванна Дженис
Річна передплата в Канаді - $20.00
Передплата до інших країн -US$25.00
Одне число - $3.00
'GST' в додатку
Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@cogeco.ca

PROMIN
published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL XXXXIIII FEBRUARY No.2

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
Telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Zenovia Sakowsky
Sonja Bejzyk
Halia Lypka
Promin Conveners -
Helen Scherbluk
Joana Janis
Administrator - Oksana Sushko
Telephone 905-572-9626
Subscription in Canada - $20.00
Other Countries - US $25.00
Single copy - $3.00
plus GST on all of the above
The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail Registration No. 09580
International Standard Serial number
ISSN 038021-40
Agreement No. 1385062

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

ЗМІСТ Contents

1 Редакційна .... Editorial

2 Олена Теліга .... Olena Teliha

4 Уляна Кравченко, Оксана Латуринська .... Uliana Kravchenko, Oksana Laturinska

5 Духовість .... Spirituality

6 Наташи .... The Sad Natashas

10 Вісті з Централі .... News from the National Office

12 Нашим найменшин .... For our Children

14 Громадська Хроніка .... Community Events

28 Квіти Незабутнім .... In Memoriam

30 Взори на Великдень .... Embroidery for Easter

Please note the **NEW** e-mail address for Promin.
promin@cogeco.ca

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP) toward our mailing costs, PAP Registration No. 09580

Front and Back Covers:
Lesia Ukrainka Series, Dnipro Publishers, 1964

Обидві обкладинки:
Твори Лесі Українки Видавництво Дніпро 1964

Нова Адреса / New Address

Союзу Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada
National Office
11024-82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada T6G 0T2
Telephone: 780-467-2578 Fax: 780-467-1412
bosakows@telusplanet.net

Editorial
Редакційна

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

В місяці лютому відзначуємо день народження поетки і писменниці Лесі Українки, і таким чином вшановуємо пам′ять високо-шляхетної патріоктки нашого українського народу. Хай світла постать поетеси буде для нас українських жінок, прикладом до наслідування. Леся Українка кликала нас такими словами

Вставай, хто живий, в кого думка повстала
Година для праці настала,
Не бійся досвітньої мли,
Досвітній огонь запали
Коли ще зоря не заграла

Цього місяця згадуємо також інших героїнь, як Ольгу Басараб, Олену Теліга, Харитю Кононенко та ряд інших визначних жінок - безстрашні мученниці за волю українського народу, в яких була сильна та глибока національна ідейність. Отож вшановуючи наших героїнь, звернімо особливу увагу на ту творчу спадщину, яку вони залишили як дороговказ для нас і для наших майбутніх поколінь. Дивімось на світ очима примірної української жінки - громадянки, свідомої своїх національних обов′язків.

Багато з наших відділів взяли собі за патронки одну із цих великих патріоток і невтомних працівників, як символ продовження їх ідей. Хай їхні діла стануть для всіх нас прикладом і заохотою дальше нести цю іскру, яку запалили ці перші героїні-борці. В кожній нашій ділянці наслідуймо їх міцний і незламний приклад.

Орися Сушко

You receive a phone call about a tragedy in the life of someone you know. You put the phone down and ask yourself, "What do I do now?" Most of us are not professional counselors or therapists. We want to help, but we don't want to be shallow or trite -- or do or say the wrong thing.

As we read in the Old Testament, Job suffered as few people have. We know his story. His friends came to sit with him and wanted to help him. Some things they did well; others they failed at miserably. With Job's friends as our models, we can discover four positive responses to use when we are called upon to help.

Caring. When Job's friends heard of his calamity, they came to be with him (2:11-13). They were so overwhelmed by what they found that they sat in silence for a week! But they did come. Our first response, like theirs, must be showing that we care.

Listening. After the week of silence ended, Job began to speak (Ch. 3). He said some disturbing things -- like he wished he had never been born (v3), that he wished he were dead (vv20,21), that he blamed God for what had happened (v23). His friends heard and reacted to Job's words, but perhaps they might have simply listened more carefully. A good listener responds to feelings, not so much to the words themselves. Job's friends turned his suffereing into a theological debate. That cheapened the experience, making him a case to be studied instead of a person to be affirmed.

Accepting. When we are in the midst of grief or pain, we can say some shocking things. So, when we are on the listening end, when it is our brother or sister who is venting their frustration with God, there is no need for us to rush to God's defense. He can handle people being angry with Him. We can let people express their anger, and still be their friend. Many times sufferers have been convinced that God still loved them, just because a Christian friend stayed by their side.

Encouraging. Job called his friends "miserable comforters" (16:2) because they only made him feel worse. Instead, an encourager is someone who puts his or her strength at another's disposal. We can assure those who hurt that God loves them and that we do, too. We can share their tears, we can do practical things to help, and we can pray for and with them, always offering hope. When we see an opportunity to help, and we pray that the Holy Spirit guide our steps, we can be people who lighten the load for others.

Oksana

Олена Теліга

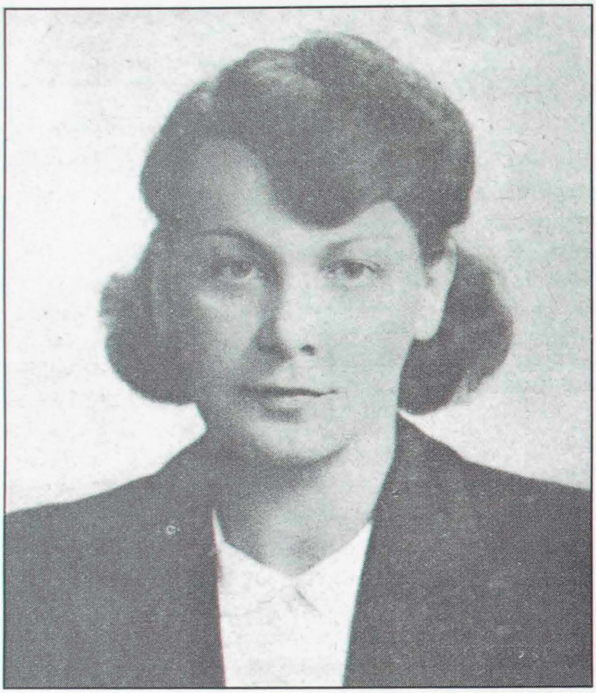

Подаємо цікаву статтю про важливість друкованого слова, із книжки „ПРАПОРИ ДУХА - Життя і творчість Олени Теліги", яку вона написала в Кракові 1940 або 1941 р.

Книжку впорядкував О. Жданович, Видавництво СУРМА, (На чужині 1947).

КНИЖКА ДУХОВА ЗБРОЯ

Стаття написана в Кракові 1940, або 1941 р.

Є у Лесі Українки в її драматичній поемі Бояриня стала сцена: В сімнадцятому віці, за часів великої руїни, коли Україна ввесь час займалася пожежою повстань, в короткій перерві між цима пожежами, в одну з небагатьох спокійних годин, у домі старого козака Перебитного стикаються два яскраві типи тодішньої молоді, один з них Іван Перебитний для якого символом визволення є тільки меч схоплений у власну руку, а другий такий же молодий українець, але вже царський боярин Степан, що більш всього на світі боїться леза цього меча, з присохлою до нього кровю, а ліпше майбутнє своєї батьківшини бачить лише в силі розумного розсудливого слова.

Іван і Степан люди однієї нації і одного покоління, відразу при першій зустрічі зударяються один з другим, мов представники двох ріжніх світів. Слово і меч схрещуються у них як дві ворожі зборі, що в жадному разі не хочуть змагатися побіч, лише проти себе.

„Невже ж мушкет і шабля мають більше сили та чести ніж перо та щире слово. Ні, учено мене так". Вигукує з найбільшим переконанням лагідний - книжник Степан.

І з таким же твердим переконанням, і ще більшою погордою кидає йому у відповідь Іван, що „Це в Києві ченці навчають такого!"

Зударившись на коротку хвилину з собою ці два світи не йдуть далі поруч, а розминаються: Степан покірний голосові лагідних слів, які тільки охоче вичитує з улюблених книжок, їде в Москву, служити чужому цареві і тягне за собою ще одну українську душу - свою жінку.

Іван - вірний наказу своєї крови, кидається з одного змагання в друге і певно гине в рядах зменшенних тими людьми, яким слово вирвало з рук - меча.

Франко зрозумів добре яку печать кладе слово на душу цілої нації, і ту свою націю хотів він бачити нацією героїв.

І чи ж може бути дивним, що і пізніше люди чину, люди типу войовничого Івана, почали ставитися з погордою і недовірям до слова, до тих клятих книжок, що мав найгірший ворог, або зрадливий союзник, своїм облесливим фантастичним тиманом вітягали піймані собою душі від зброї, від боротьби за батьківщину, у якусь невідому порожнечу. Зрадливим видавалося їм це слово, що ще так недавно у героїчних творах княжої доби, у блискучих козацьких літописах, підтримувало силу зброї, вказувало дорогу до боротьби, а тепер - самозакохане і певне своєї власної сили хотіло бути не помічником чину, навіть не рівним коло нього, лише самостійним володарем, найбільшим приятелем холодного міркування?

А все ж сила і такого слова була великою. Молодь, задивлена у книжку, віруючи магнетичному чарові прекрасних речень ішла нераз шляхами Боярина

Степана - служити чужим царям.

Сміливі ж наступники, не приєднаного, войовничого Івана з безсилою люттю кляли, дивлючись на ржавіючу зброю, до якої жадне гаряче бунтівниче слово не штовхало тисяч жадібних рук. Мертвим у безвісті блукало слово не сперте на тягар меча, мертвою лежала зброя, не окрилена рухом - слова. І власно підчас цієї ворожнечі між словом і зброєю, стало в захист меча - друге, інше слово.

Воно виповзло з далекої народньої творчости, стрілою вирвалося з героїчних літописів, і спершися на віднайденій зброї залунало голосно в поезії Шевченка. І перемогло, як перемогло все, що йшло з мечем в руках. Що правда, перемогло не відразу. Ще протягом більшої половини 18-го століття лагідні нащадки молодого боярина старалися розтиснути пястуки, що під впливом Шевченківського слова - затиснулися. Нащадки царського боярина хотіли закидати свою батьківщину книжками - з любови до книжок, не до батьківщини - байдуже якими.

Їм все одно було, що втисне їхне слово замість зброї в тисячі рук: плуг, молот, перо, чи дар - переможцеві. І ті книжки теж нераз були духовою зброєю, лише зброєю, на користь нашого ворога.

Та все ж, Шевченківський меч, прорізавши майже порожнечу кількох десятиліть зрештою знайшов аж дві руки, що міцно його стиснули: Франка і Лесі Українки.

Франко зрозумів добре яку печать кладе слово на душу цілої нації, і ту свою націю хотів він бачити нацією героїв. Його войовничий князь з „Мойсея" готує, кличе всіх своїх до боротьби так, що здається за хвилину „гирл сто тисяч клич повторить і з номадів лінивих ця мить - люд героїв сотворить". І таким кличем хотів Франко зробити своє слово, свою духову зброю.

Ще більш послідовною, у кожному свойому творі є Леся Українка. Устами кожного зі своїх героїв закликає вона, навертає вона злагіднілих людей до боротьби. Навіть арфу в руках мистця - грека Антея обертає вона у зброю, коли треба влучити нею в жінку, що прийшла віддавати свій талант - переможцеві римлянинові.

Останне покоління письменних людей вже 20-го віку, під впливом своїх великих попередників і під впливом своєї войовничої доби, ще більше загострено відчули правдиве і найбільше завдання слова: стати тут же, близько коло зброї. І з нею і для неї стараючись наставити в один бік цих два нераз так ворожих леза. Виразом чого була навіть назва збірки одного з найвизначніших представників нашої сучасної поезії - Євгена Маланюка „Стилет і Стилос".

Отже хай в наші часи, часи великої руїни всього старого світогляду, і рівночасно відродження творчої української духовости, не буде в нашій дійсності ані одного войовничого революціонера Івана, що легковажив би силу слова, яке стоїть на сторожі зброї. І хай не буде ні одного освіченого книжника-боярина, якому книжка заступила дорогу до зброї.

Книжка - духова зброя - сміливо стає поруч зброї військової. Але кидаючи це гасло, називаючи книжку духовою зброєю, мусимо пам'ятати, що з нею як і з правдивою зброєю треба поводитися обережно. В непевних, недосвідчених руках вона може скалічити, або й знищити не ворога, а її власника.

Коли тримаємо цю зброю, так, що вона цілить безпомилково, можемо бути певні.

Приспішуємо свій марш і наближуємо час останньої перемоги.

СУЧАСНИКАМ

„Не треба слів! Хай буде тільки діло!
Його роби - спокійний і суворий,
Не плихтай душу у горіння тіла,
Сховай свій біль. Зломи раптовий порив."
Але для мене - у святім союзі:
Душа і тіло, щастя з гострем болем.
Мій біль бренить, зате коли сміюся -
То сміх мій рветься джерелом на волю!
Не лічу слів. Даю без міри ніжність.
А можу в цьому й є моя сміливість
Палити серце - в хуртовині сніжній,
Купати душу у холодній зливі.
Вітрам й сонцем Бог мій шлях намітив,
Та там де треба - я тверда й сувора.
О, краю мій, моїх ясних привітів
Не діставав від мене жадний ворог.

Uliana Kravchenko

She was born Julia Schneider in the county of Zhidachiv, Galicia, and taught school for most of her life. Although she began as a romantic idealist, under the political pressure of her times she turned into a populist poet of the budding feminist movement and filled her verses with clarion calls to her countrywomen to work not only for their own but for the general emancipation of the nation through enlightenment and physical force. Her earlier lyrics are inspired by love and nature; in her later ones, she used natural phenomena in their more turbulent aspects to symbolize her nationalist feelings. Uliana Kravchenko was also a noted writer of children's verse.

At the Falls of the Prut

Thou fliest on and on, thy cascades roar!
Thoud hast not sought on beaten paths to rest.
Hast thou then felt the power in thy breast
To win new ways? And dost thou peace deplore?

Like flowers thou pluckest pines along the shore
And the firm portal of the rocky crest
Is torn apart by billows in their zest
That gurgle proudly as they onward pour.

They've cast away their charms! Up yonder lie
Only high pasture and a patch of sky
And a light breeze that lulls the mountain stream.

How many souls would seek the lowlands' mire
Did not the soaring wings of high desire
Lift them aloft to hills and skies of dream!

* * * * *

Along the bright sky the white clouds in their flocks
Move quietly hour by hour;
In the deep, silent azure, the sunlight unlocks
Their path with its radiant power.

O clouds, will you, following dewfall at night,
Flow down on the flowers and trees,
Or will you fly up with the wind in its flight
And thundering swoop on the leas?

O thoughts, fleeting clouds, as you float through the spheres,
What fate on light wings will you reach?
Will you pour yourselves out in the silence of tears
Or shake all the world with your speech?

Uliana Kravchenko
(1860 - 1947)

Oksana Laturinska

Oksana Liaturinska was born in the province of Volyn. In literature she is in the main a miniaturist, interested chiefly in ancient Ukrainian ages, particularly in mythological subjects of pre-Christian times.

Her poetry appears to be influenced by The Tale of Ihor's Campaign, whose heroic elements she often incorporates in her own poetic work.

The plasticity of her "masculine" expression to a certain extent derives from the fact that she is a noted sculptor and painter.

The bulk of her work belongs to the period of the Prague School of Ukrainian literature.

A level plain,
a prairie vast,
Its endless verdure
outward cast.
Old mound along its
sky-line press.
How shall one mete
its boundlessness
Of height and strength,
yearning and force?
How can one spare to
spur one's horse
Into a heavy-footed race?
The far horizon at that pace
Draws near and rosy in unrest.
The hero swells his mighty breast.

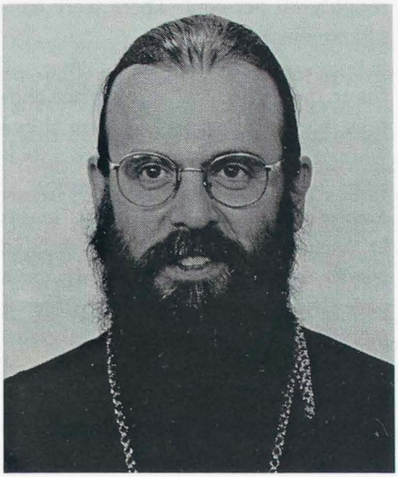

Forswearing Swearing

Fr. Bohdan Hladio

"Do you kiss your mother with that mouth?" He was very surprised when I said it. Well, I didn't actually say it, I sort of yelled it.

I was enjoying my morning run when I noticed two young men, about 10 or 11 years old, approaching on the trail from the other direction. One of them was singing something. As they got closer it turned out that what he was "singing", at the top of his voice, was some type of rap music - and the lyrics were full of vulgarity, profanity, and undeleted expletives.

When they were about 10 feet away I told him in no uncertain terms that I don't use that kind of language, I don't like hearing that kind of language, that he had no business using that kind of language in a public place, and continued running. It must have shocked him, because I was about 40 metres away before he responded. I didn't catch what he said, but I don't think it was "I'm sorry".

When did it become acceptable to use vulgarity, profanity, and sexually explicit language in polite company? And why does this problem surface most often in our youth?

We've got teenagers living next door to us. At least three or four times a year they'll have parties. I've had to go over at 11 P.M., at 1 A.M., even at 6 A.M. to ask them to be quiet because I've been awakened by very loud and explicit profanity and vulgarity.

My son plays high school football. Attending a game last year I had the "pleasure" of being within earshot of a group of students, male and female. The language was unbelievable. Descriptions of all types of heterosexual and homosexual acts as well as all manner of offensive words filled the air. The language used in the locker room when I was in high school would have been a distinct improvement!

One of my parishioners recently told me of her experience while waiting for a bus next to a group of students. "The language was horrible", she said. "It's bad enough when boys use that type of language, but it's even worse when the girls do", she continued. "It makes you want to crawl right out of your skin!"

Before anyone accuses me of dumping on our young people let me say that the problem isn't unique to young people at all. Our whole society seems to have become desensitized to filthy language. It's used and heard almost everywhere. The young people are just the "canary in the mine" which is telling us how bad things really are. But they're only following the examples they have at home, at work, on TV, at the movies, in books, magazines, and music.

Bette Midler, when asked once why she swore, replied "out of laziness". It's easier to use shocking language in order to get attention than to actually say something worth listening to. It's the difference between the comedy of Bill Cosby and Richard Pryor.

The problem with profanity, vulgarity and swearing is that it's fundamentally disrespectful. It's disrespectful of self, as well as disrespectful to those who hear the offensive words, whether they're listening or not. I know that most of our young people are not "garbage mouths". I'm sure that many who use foul language, both young and old, are just doing so to "go with the flow". But that doesn't make the problem any less real, or pervasive.

So let's do ourselves and everyone around us a favour. Let's try our best not to use offensive, foul, obscene, vulgar, or profane language. There's no good reason to do so. It doesn't make us appear any smarter, more mature, or more pleasant. Likewise, we should let others know that we don't like hearing them use foul language in our presence. All it takes is a few people to say "I don't appreciate that type of language" to silence a garbage-mouth, whether it's in the workplace, at school, in a store or on the street.

And if you absolutely, positively must swear, please do so silently, mentally, to yourself. Have enough consideration for the rest of us to be obscene, but not heard!

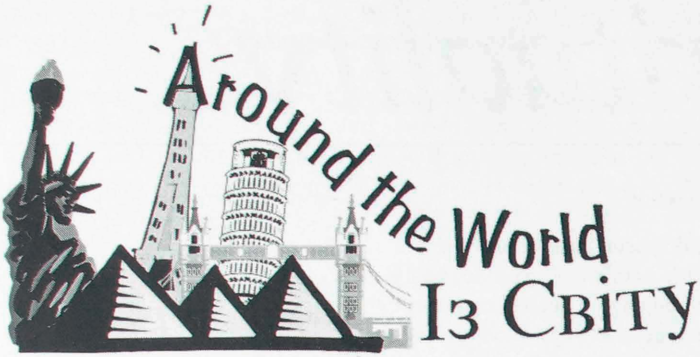

The sad Natashas

Gangs tap former Soviet Union for sex trade workers

Editor's note: In the January issue of Promin, 'Degradation of Ukrainian Women and Girls - Why We Must Act' by Natalie Harasymiw introduced us to this disturbing topic.

Victor Malarek
The Toronto Star
Sun. Jan. 18, 2004

With the breakup of the Soviet Union in 1991, democracy swept over the republics of this once oppressive Communist empire. It was a time of immense change and upheaval, yet the majority of the populace seemed up for the challenge. For many, it was the realization of a lifelong dream. They could speak their own language, practise their own faith and, most important, govern themselves.

Then reality marched in. The move toward market reforms that was to shepherd these countries into the fold of the global economy saw a massive flight of capital instead. Law and order were compromised by corruption, greed and graft. In no time, the economies of the new republics collapsed and the social safety nets that had provided a minimum standard of living for the bulk of the population were torn to shreds.

In the chaos that followed, tens of millions of people were abandoned, left to survive as best as they could. Who could they turn to? Certainly not the government. The ruling class had emerged as the moneyed class. While families worried about their next meal, politicians and top-level bureaucrats lined their pockets until they were bursting at the seams. For them, Mercedes and cell phones became a way of life, their only concerns "how many?" and "which ones?" The population had to fend for itself.

It didn't take long before the loss of control and the newly porous borders attracted another formidable force. As the once impregnable Iron Curtain disintegrated in shambles, organized crime rushed in ... and replaced the Curtain with a cheap plastic zipper. The black market skyrocketed and remains endemic today. It also didn't take long for the mob to zero in on the fledgling republics' most valuable assets: beautiful but desperate women and girls - educated, well mannered, with no future in sight.

With the social structure in disarray, families broke down. Children were abandoned in the street. Husbands sought solace in the bottle and alcoholism became an epidemic. Violence against women and children soared. By this time, however, the unemployment rate for women had ballooned to roughly 80 per cent. There were simply no jobs to be found.

Enter the "saviours," promising endless varieties of what, for these women, was nothing less than salvation. Jobs as nannies in Greece ... domestics in Italy and France ... maids in Austria and Spain ... models in North America and Japan. In each case, the recruiters painted alluring pictures of well-paying jobs in glamorous lands. For this generation of young women, many of whom grew up nursing romantic fantasies of the West, these were more than just dream jobs. They were a way out. Without giving it much thought, they jumped at the chance, only to find themselves trapped in a cycle infinitely worse.

The Natashas have been shipped all over the world. They are the latest "It Girls" in the burgeoning business of sex. They line the streets of the red-light districts in Austria, Italy, Belgium and Holland. They stock the brothels in South Korea, Bosnia and Japan. They work nude in massage parlours in Canada and England. They are locked up as sex slaves in apartments in the United Arab Emirates, Germany, Israel and Greece. They star in peep shows and seedy strip clubs in the United States. To the casual observer, they blend in seamlessly with the women who have chosen to exchange money for sex. In their cheap makeup, sleazy outfits and stiletto heels, they walk the same walk and talk the same talk. They smile, they wink, they pose and they strut, but they do it because they know what will happen if they don't.

Day in, day out, the Natashas are forced to service anywhere from 10 to

30 men a night. The money they make goes to their "owners." They live in appalling conditions, suffering frequent beatings and threats. Those who resist are severely punished. Those who refuse are sometimes maimed or killed.

Most people have no idea that these women even exist. Except for the street trade, they are largely invisible, held behind locked doors in apartments, brothels, massage parlours and bars. To their clients, they are nothing more than an interchangeable body. It doesn't matter that they're enslaved; sex for money is a business transaction. To their owners and pimps, they're perishable goods to be used to the fullest before they spoil. And to the gangs who traffic in these women and girls, they are one of the most profitable forms of business in existence today. Trafficking in human beings is now the third-largest money-making venture in the world, after illegal weapons and drugs. In fact, the United Nations estimates that the trade nets organized crime more than $12 billion (U.S.) a year.

At a roadside coffee bar outside Rome, an Albanian pimp boasted, "I paid $2,500 for her. I made my investment back in a few days."

According to the international police organization Interpol, a trafficked woman can bring in anywhere from $75,000 to $250,000 a year. From a profit-making perspective, it's the perfect business. Returns are incredible. The goods are plentiful and cheap. And once a woman is spent, or no longer in demand, she's discarded and replaced by a younger, fresher face.

The number of victims is staggering. In its 2003 trafficking report, the U.S. State Department points out that "no country is immune from trafficking" and estimates that approximately 800,000 to 900,000 people are trafficked across international borders worldwide. This figure doesn't include internal trafficking, which some observers estimate would raise the number to more than 2 million. Sadly, the report adds that "human trafficking not only continues but appears to be on the rise worldwide" and that the overwhelming majority of victims are women and children.

The international bazaar for women is nothing new - Asian women have been the basic commodity for years, and armies of men still flock to Bangkok and Manila on sex junkets. Over the past three decades, the world has witnessed four distinct waves of trafficking for sexual exploitation. This latest traffic from Eastern and Central Europe has been dubbed "the Fourth Wave," and the speed and proportion are truly staggering. Just a decade ago, these women didn't even register on the radar screen. Today, they represent more than 25 per cent of the trade.

"Women are bought, sold and hired out like any other product. The bottom line is profit."

The first wave of trafficked women came from Southeast Asia in the 1970s and was composed mostly of Thai and Filipino women. The second wave arrived in the early 1980s and was made up of women from Africa, mainly Ghana and Nigeria. The third wave, from Latin America, followed right behind and comprised women mostly from Colombia, Brazil and the Dominican Republic. It is a booming industry, run with ruthless efficiency by powerful, multinational criminal networks ... These are not casual criminals. They run well-funded, well-organized, influential organizations.

They know their business inside out and respond to changes in the market with a speed unmatched by even the most competitive corporations. Their expertise and their ability to exploit the market are surpassed only by their disregard for human life.

Women are bought, sold and hired out like any other product. The bottom line is profit.

Pimps often brag that a woman purchased for $1,500 can bring in $100 an hour ... making back their investment in just a few nights.

The outlook is sobering. Organized crime groups are increasingly moving toward large hierarchical structures. They no longer want to deal with middlemen. They want to run the schemes for themselves - from recruitment to final exploitation. According to Europol's 2002 Crime Assessment report, Trafficking in Human Beings into the European Union, this will "increase the profitability, efficiency and security of operations." It also "reflects a desire to be more in control of all elements of the trade, perhaps indicating the elevation of trafficking in human beings within the wider portfolio of (organized) criminal activity."

Urgent cables, reports and alerts from criminal intelligence-gathering agencies and police forces around the world paint a frightening picture of these heightened activities. The most formidable threat to vulnerable Slavic women today is Russian organized crime. Their syndicates, now numbering more than 200, are active in 58 countries around the world, including Austria, Germany, Belgium, Holland, Italy, Hungary, Poland, Turkey, Israel, Canada and the United States. Most have their grip on prostitution rackets, though they're also behind huge extortion and fraud schemes.

I wanted to find out just how difficult is it to purchase young Slavic women

for the sex trade. It is, as I discovered, really quite easy. All that's needed is a connection and cold hard cash.

The meeting took place at an apartment in Ottawa on a brisk, snowy night in early January, 2003. I was a bit nervous. The man I was to meet was no ordinary low-level thug. Ludwig Fainberg is a notorious Israeli mobster with a hair-trigger temper and a penchant for extreme violence.

According to FBI documents, he was the middleman for an international drugs and weapons smuggling conspiracy linking Colombian drug lords with the Russian Mafia in Miami. Fainberg's claim to fame was that in the mid-1990s, he ventured onto a high-security naval base in the far northern reaches of Russia. His mission was to negotiate the purchase of a Russian Cold War-era diesel submarine - complete with a retired naval captain and a 25-man crew - for the Colombian cocaine cartel. The price tag: a cool $5.5 million. The vessel was to be used to smuggle tonnes of white powder along the California coast. The deal fell through.

From 1990 until he was arrested and charged in Miami in February, 1997, for smuggling and racketeering, Fainberg ran an infamous strip club called Porky's. The pink neon club on the fringe of Miami International Airport was a magnet for Russian hoods and sleazy East European émigrés with misbegotten fortunes and visions of untapped criminal proceeds.

Fainberg's rise through Russian organized crime ranks is the stuff of Hollywood B-movies. He was born in Odessa, Ukraine, in 1958. When he was 13, he and his parents immigrated to Israel. Later, he tried out for the Israeli Marines, wanting to become a Navy Seal. He flunked basic training. Then he wanted to become an officer in the Israeli Army but failed the exam. His over-inflated ego bruised, he decided to try his luck elsewhere. In 1980, he packed a suitcase and headed for Berlin, where he earned his stripes as a street-level goon in extortion and credit card fraud. Four years later, he set out for the United States - a land he fondly refers to as "the Wild West because it is so easy to steal there!"

He settled in the Brighton Beach area of Brooklyn, which had become the seat of the Organizatsiya, as the Russian mob is often called. There he

linked up with the mob and specialized in arson - torching businesses competing with those that were Russian owned. In 1990, he moved to Miami to run Porky's. Nine years later he was convicted on racketeering charges and sentenced to 37 months in prison. Since he had already spent 30 months in jail awaiting trial, Fainberg was deported to Israel. The next year he turned up in Canada with dreams of making it rich in the flesh trade. Not long after his arrival, he married a Canadian and moved into a comfortable apartment along the Ottawa River with his new bride and his 10-year-old daughter from a previous marriage.

I entered the well-appointed two-bedroom flat and Fainberg stared hard into my face as we shook hands. He's a burly man with a thin goatee and short-cropped hair.

"You can call me Tarzan," he began. With a proud boyish grin, he tossed me one of his business cards. The cover of the custom-made two-fold card sported the caricature of a mop-topped muscular man under the name Porky's. The inside featured a cartoon of an ample nude woman bending over in knee-high, stiletto-heeled boots. Underneath was his name - "Tarzan Da Boss" - and on the opposite side "Welcome to Planet Sex, Land of Fantasy." According to Fainberg, he was nicknamed Tarzan because he once sported a wild mane of hair and acted as though he was straight out of a jungle. These days, for travel and immigration purposes, he's known as Alon Bar. The former strip-club owner legally changed his name during his last pit stop in Israel.

For the better part of the evening he crowed about his illicit escapades and nefarious underworld connections and boasted that his life would make a spectacular Hollywood movie. He even talked about penning his memoirs. "It would be number one on the New York Times bestseller list."

But there's one aspect of his life he probably wouldn't want revealed in any book. Fainberg relishes putting women in their place.

In one violent incident in Miami, undercover agents with the FBI and U.S. Drug Enforcement Agency watched from a safe distance as he chased a stripper out of Porky's and slammed her head repeatedly against the door of his Mercedes until the car was covered with blood. In another episode, he beat a dancer in the parking lot outside the club and then made her eat gravel.

Fainberg prefers to see himself as an astute businessman, and if there's a business he firmly grasps, it's the flesh trade.

"It can make you a millionaire in no

time," he said, winking. His Canadian dream was to open a strip club in Gatineau, Que. The club, across the bridge from the nation's capital, would feature imported talent - Russian and Ukrainian strippers and lap dancers.

When I met with him he was shopping for a Canadian partner and trolling for an infusion of cash.

After an hour I shifted the conversation to the issue at hand: buying women.

With an earnest, businesslike expression, Fainberg said flat-out that it was an easy feat - he could bring women in from Russia, Ukraine, Romania or the Czech Republic.

"No problem. The price is $10,000 with the girl landed. It is simple. It is easy to get access to the girls. It's a phone call. I know the brokers in Moscow, St. Petersburg and Kyiv. I can call Moscow tomorrow and show you how easy it is. I can get 10 to 15 to 20 girls shipped to me in a week." Clearly, he had done this many times before.

"They know exactly what they're being hired to do?" I asked. "They're not being forced?"

"They know why they are coming and what they are going to do. They will not be any trouble," he assured me.

Guardedly, I mentioned that while surfing the Internet, I had tripped on FBI and U.S. State Department documents that said he "likely trafficked in women." That got his attention. As he shifted to the edge of his seat, Fainberg's eyes flashed in indignation. "That is bullshit. I never trafficked in women. I don't need trafficked women. Agents in Russia are overwhelmed with women who want to do this voluntarily. If you look at their living conditions in Russia, there is no way of surviving. They live in poverty. At least this way, they can make a living. When people need to eat, what are you going to do?"

Fainberg even held himself out as a Good Samaritan:

"The girls come here and they send some money home and the family lives. If they don't come to work here or in Germany or England, their family suffers. I give the girls a chance to earn money. For me, it is a business transaction, plain and simple, but I am also helping these women out."

"I've heard that a lot of these women have no idea they're going into prostitution when they accept these so-called job offers to work abroad," I countered. "In fact, I've read that a lot of them think they're going to be waitresses or hotel cleaning staff."

He grudgingly conceded that some of these women are duped. "I think 10 per cent don't know what they're getting into. Ninety per cent know exactly what they're going to do. What they may not know exactly is the conditions or how much money they will get."

"You don't have a problem with pushing women who are absolutely destitute into prostitution?"

"Look, that's what they can offer. Life is a business. It's a trade. You want to give something for nothing? You can help once or twice. But then 10, 20 or 40 times? For that, you want to get something in return."

"What kind of money are we talking here?" I asked. "How much will it cost to bring a woman over, and what kind of profit can be made?"

"If it is run the proper way, the clean way, you can have a good clientele and make a lot of money. You can buy a woman for $10,000 and you can make your money back in a week if she is pretty and she is young. Then everything else is profit."

I asked about getting the women into Canada or the United States."It is so simple, so very simple," he bragged. "You know after 9/11 how difficult it was supposed to be to get into the United States? I will show you right now how easily we can get into the United States and then come back, and nobody will ever know we were in there."

He went on to hint that certain Russian mobsters have connections with Native gangs whose reserves straddle the Canada-U.S. border. A couple of days later, Canadian Immigration authorities swooped in and arrested Fainberg in his comfortable Ottawa lair.

He was labelled a threat to national security and public safety, and ordered deported to Israel.

Excerpted from The Natashas: The New Global Sex Trade, by Victor Malarek, published by Viking Canada, a division of Penguin Group (Canada).

Send this excerpt from Victor Malarek's book with a covering letter to your representative in government at every level - federal, provincial, state, municipal.

IT DOES NOT MATTER IN WHAT COUNTRY YOU LIVE .

Send Letters to the Toronto Star Editor via email to lettertoed@thestar.ca; via fax to 416 869-4322 or by mail to One Yonge Street, Toronto, Ontario, M5E 1E6

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

Zenovia Sakowsky
National UWAC President

Свято Жінки - Свято Героїнь

Рік-річно в місяці лютому відзначуємо Свято Героїнь - Свято призначено для тих жінок Українок, котрі віддали своє життя в боротьбі за незалежність Українського Народу і Українскької Церкви з передвічними ворогами, поляками, москалями, і німцями - варварськими окупантами наших земель. В цій боротьбі українські жінки зайняли передове місце серед Жінок Героїнь цілого світу. В нашій історії не бракує героїв, не бракує імен жінок, які оставили собі славетне ім'я героя. Без героїв немає історії народу.

Every year, in the month of February, Ukrainian women's organizations in the diaspora recognize and honour those Ukrainian women who worked for freedom, equality and a better life for their families. February was appropriate as it was the month in which our greatest female poet and revolutionary spirit, Lesia Ukrainka, was born, and the month in which our heroines gave their lives for a free Ukraine - Olha Basarab and Olena Teliha.

But during this month, we must also honour the other heroins - the unsung and unrecognized heroines - the mothers, grandmothers and daughters who build, nourished and maintained the Ukrainian community in the strange land called Canada. We don't often think of them as heroines but they were. Think about it . . . they left the only life they knew to travel to a strange and, at times, inhospitable land, to build, alongside the male members of the family, a better life for their families, to build a community and to develop a new land. They left their support systems, their churches, their schools. They came to a land where they didn't know the language or understand the customs. Even the houses they came to were different, but they came and they persevered. And we are beneficiaries of their heroric struggles - our churches, our free and democratic organizations, our Institutes and our domivke.

In this month dedicated to honouring the heroines of Ukrainian history, let us also honour the heroines of the Ukrainian community's history in Canada . . . our grandmothers and our mothers.

Ми клонимо свої голови перед ними з тремтінням у серцях тих, що їхні імена записані на скрижалях історії нашого українського народу. Низький поклін і вічна пам'ять тим, що посвятили життя своє і віддали його народові, якому світить світле майбутнє.

News from the National Office

The National Executive hopes that during this past holiday season you and your family have celebrated and rejoiced together. We wish you health and happiness in the new year. May the true spirit of the season with its joy, hope and faith live among us all year.

As we enter the new year we are trying to respond to the challenges that the membership felt required our utmost attention. At the convention in Calgary in 2003 you approved two resolutions that the UWAC provide necessary support for organizing and strengthening our CYMK - UOY organizations. In response to these two resolutions the National CYMK - UOY\ under the very capable leadership of Rosemarie Kapty, Uliano Amiot as CYMK Convenor and the UWAC National Executive will be working to plan a National CYMK and Advisors Leadership Retreat at Camp Veselka in Winnipeg from Thursday, August 5/04 to Sunday August 8/04. The two resolutions are:

Resolution #2:
Be it resolved that each Ukrainian Women's Association of Canada <u>(UWAC) Provincial Executive CYMK Representative</u> visit and work with each UWAC branch so as to assist with and strengthen program development of existing Junior CYMK branches and, where there is no Junior CYMK branch, to assist with organizing a viable Junior CYMK branch.

Resolution #3:
Be it resolved that the Ukrainian Women's Association of Canada encourage the Ukrainian Orthodox Church youth to become members of CYMK, <u>providing them the necessary, moral and financial support.</u>

As you read the resolutions please pay special attention to the underlined passages. It is hoped that each branch send many youth and advisors to the Leadership Retreat. The next several issues of Promin will provide you with more detailed information about the event. Several Provincial presidents have expressed a need for this Retreat rather than a conference of UWAC members in 2004. Then as Provincial Executives, you can encourage the branches in your jurisdiction to offer financial and moral support to send

New Employment Insurance Compassionate Care Benefit

If you must be absent from work to care for a dying family member, maybe we can help.

The Government of Canada is introducing Compassionate Care, a new special Benefit available to Employment Insurance eligible workers who must be absent from work to provide support to a family member who is gravely ill with a serious risk of death.

Important facts:

- Beginning January 4th, 2004, six weeks of Compassionate Care Benefits will be available to those who are eligible and provide the required medical certificate.
- The Benefit can be used by one individual or shared with eligible family members to care for a child, parent, spouse or common-law partner who is gravely ill with a serious risk of death.

For more information about the Compassionate Care Benefit, call 1 800 O-Canada (1 800 622-6232), 1 800 465-7735 (TTY) or visit www.canada.gc.ca.

Government of Canada Gouvernement du Canada

Canada

the youth and advisors to the Retreat. If you have any ideas or personnel you feel could be speakers or leaders at this Retreat please inform the National Executive.

The five resolutions presented by National CYMK also reiterated their concern about how to improve the growth of CYMK and maintain a higher profile to retain and maintain a presence at the National CYC level. We are truly committed to placing our youth as a top priority.

Futures Workshop

A Futures Workshop is being held in Regina, February 2 - 29, 2004. We will sincerely put our efforts to these deliberations so that a resulting document can be ratified and implemented.

Ankety

The annual questionnaires (Anketas) have now been received by each branch. It is important to complete these as soon as possible and return a copy to our National office and a copy to your respective Provincial Executive. The Provincial presidents have copies in both Ukrainian and English formats. We did not send both copies to each branch, as only six branches previously used the Ukrainian format.

You may consider making donations to our Promin and to our Ukrainian Museum of Canada in Saskatoon as worthwhile causes.

Update

Just as an update from the National office, it has been a learning curve for me, especially dealing with Federal Government agencies and banking. The National Executive is meeting monthly on the third Saturday at 9:30 a.m. in the morning.

Our vice-president Oksana Ensslen is presently accepting bids for updating our website. Our Women's Issues Convenor Carla Kozak is diligently working with the National Council of Women of Canada planning their AGM in May, 2004. Our Museum Convenor Zennovia Haydey is looking after all inventory and sales of 'Baba's Trunk'. The auditors are preparing to file forms with Revenue Canada for 2004.

Our corresponding secretary, Luba Feduschak is providing communications as required.

I wish to thank the National Executive for faithfully attending our monthly deliberations and willingly volunteering to assist in our endeavours.

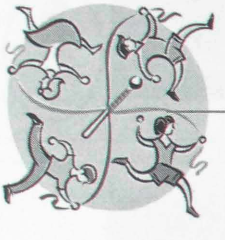

For Our Children

Нашим Дітям

В місяці лютому згадуємо день народин нашої найбільшої поетки та письменниці Лесі Українки. Її справжнє ім'я було Лариса Косач-Квітка. Вона любила слухати казок, співати українських пісень та ходити в народному одягу. Навчилася читати, коли їй було ще тільки чотири роки та дуже радо читала книжки. Писала вона багато для старших але писала і для дітей, бо дітей дуже любила.

ПІСНЯ СНІЖИНОК

Зима - це наша мати,
А хмара - наша хата.
Усі ми сестри рівні,
Сніжиночки - царівни.

Наш коник, скорий вітер,
Розносить нас по світу.
Ланам осиротілим
Тчемо тепленький килим.

Ми бідному садочку
Тепленьки тчем сорочку.
І навіть кожну стежку
Вдягаємо в одежку.

Ми любим танцювати,
Літати і кружляти,
А як затихне вітер -
Лагти і відпочити.

Віра Ворслко

ВЕЧІРНЯ ГОДИНА

Леся Українка

Уже скотилось із неба сонце,
Заглянув місяць в моє віконце.
Вже засвітились у небі зорі,
Усе заснуло, заскнуло й горе.

Вийду в садочок та погуляю,
При місяценьку та й заспіваю.
Якже тут гарно, як же тут тихо,
В таку годину забудеш лихо!

Кругом садочки, біленькі хати
І соловейка в гаю чувати.
Ой, чи так красно в якій країні,
Як тут на нашій рідній Волині!

Ніч обгорнула біленькі хати,
Немов маленьких діточок мати,
Вітрець весняний ленгенько дише,
Немов діток тих до сну колише.

МАМО, ІДЕ ВЖЕ ЗИМА

Леся Українка

- Мамо, іде вже зима,
Снігом травицю вкриває,
В гаю пташок вже немає . . .
Мамо, чи кожна пташина
В вирій на зиму літає? -
В неньки спитала дитина.
- Ні, не кожна, - одказує мати, -
Онде, бачиш, пташина
сивенька
Скаче швидко отам біля хати,
- Ще зосталась пташина
маленька.

- Чом же вона не втікає?
Нащо морозу чекає?

- Не боїться морозу вона,
Не покине країни рідної,
Не боїться зими навісної.
Жде, що знову прилине
весна.

- Мамо, ті сиві пташки
Сміливі, напевне, ще й дуже,
Чи то безпечні такі, -
Чуєш, цвірінькають так,
Мов їм про зиму байдуже,
Бач - розспівалися як!

- Не байдуже тій пташинці, мій синку,
Мусить пташка малесенька дбати,
Де б водиці дістати краплину,
Де б під снігом поживи шукати.

- Нащо ж співає? Чудна!
Краще шукала б зерна!

- Спів пташині потіха одна, -
Хоч голодна, співа веселенько,
Розважає пташине серденько,
Жде, що знову прилине весна.

ТІШСЯ, ДИТИНО

Леся Українка

Тішся, дитино, поки ще маленька,
Ти ж бо живеш на весні,
Ще твоя думка літає легенька,
Ще твої мрії ясні.

Мрія полине із думкою вкупці
Ген у далекі світа, -
Крил не втинай сизоркрилій
голубці,
Хай вона вільно літа.

Чи пам'ятаєш ту казку-
дивницю,
Як то колись принесла
Тую цілющу-живущу водицю
Дрібна пташина мала?

Їй не страшні були дикі
простори,
Скелі і хвилі морські,
Перелітала найвищії гори, -
Мала крильцята прудкі.

Так твоя думка швиденько
полине,
Тільки їй волю даси,
І принесе з чарівної країни
Краплю живої роси.

І як приступить журба невсипуща
Та до серденька твого,
Тая росиця цілюща-живуща
Буде живити його.

Хай же та мрія із думкою вкупці
Лине в незнані світа, -
Крил не втинай сизокрилій голубці,
Хай вона вільно літа!

Громадська Хроніка
Community Events

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА

СУК, відділ св. Княгині Ольги при Катедрі св. Володимира в Торонто

Сидять з ліва на право: М. Михалюк, М. Божик. О. Станько, А. Криштальська, О. Ринковська. Стоять: Є. Літвінов, В. Лисенко (відзначені), добр. К. Сенцьо - секретарка, Є. Мельничук - голова, о. протопр. Ф. Легенюк, добр. М. Легенюк, А. Троян - голова Схід. Екз. СУК

Дня 30 листопада 2003 р. членки Союзу Українок Канади, відділ св. Княгині Ольги при Катедрі св. Володимира в Торонто провели врочистий Деня Членства після Служби Божої в залі при Катедрі.

Відзнчено Грамотою пошани від Централі Союзу Українок Канади заслужених членок відділу за їх довголітню, жертвенну працю для добра церкви, громади, України, Канади.

Були вшановані членки Марія Божик, Анна Криштальська, Єфросіна Літвінов, Валерія Лисенко, Марі Михалюк, Олена Ринковська, Ольга Станько.

Заля святково прибрана - столи накриті білими обрусами, чудові букети троянд на столах, Смолоскип, портрет княгині Ольги, вишивані рушники - все це створювало у присутніх приємний, святковий настрій. Мистецько прибрала залю п. Анна Троян.

Підготовлена членками відділу перекуска була дуже смачна. Треба за це подякувати паням з Господарчого Комітету на чолі з Гелен Крізел, Марійкою Дубик, Дорою Хряків, Допомагали другі пані.

Отець протопресвітер Федір Легенюк провів молитву Отче Наш, поблагословив присутніх. Голова відділу, Євгенія Мельничук привітала присутніх, а зокрема почесних членок, також бувших голів, а особливо членок нагороджених цього дня. Подякувала за їх жертвенну, довголітню працю. П-ні Мельничук попросила добр. Катерину Сенцьо до дальшого ведення програми.

Нагороджені членки і гості відзначено мистецько зробленими корсажами.

Голова Східньої Екзекутиви Союзу Українок Канади, Анна Троян відчитала лист- привіт від голови Централі Союзу Українок Канади Зеновії Саковської. Дальше передала гарні слова від себе і Східньої Екзекутиви. Слова її були звернені до усіх членок відділу, усіх присутніх з закликом до дальшої, жертвенної праці для добра церкви, для загального добра. В її слові звучала любов і гордість до організації, котра так збагатила наше життя, але також і неспокій за її майбутнє. Наші ряди зменшуються . . .

Теплі слова привіту в імені голови Комітету Українок Канади, відділ

Торонто зложила бувша голова тієї організації Галя Щерблюк.

В імені голови Громади, Володимира Шевчука, привіт передав член Катедральної Управи Василь Самець. Підкреслив він значіння праці, діяльности Союзу Українок Канади в житті нашої церкви. Подякував за усе, що доброго було зроблене членками відділу для церкви, для громади взагалі.

Дуже приємна була мистецька частина. Маленька Наталочка Сидоренко сказала віршик про Три матусі - що їх кожний має - свою рідну, Україну і Божу Матір, котра усім допомагає.

Наталя Туркало-Чагівець у своїй поемі про День Членства зуміла сказати гарне і правдиве слово про кожну відзначену членку, також про Союз Українок взагалі. (Вірш друкується окремо).

На закінчення бандуристка Марія Перс подарувала присутнім дві чарівні пісні. Усі три артистки були нагороджені бурхливими оплесками присутніх.

Ведуча програми, добр. Сенцьо попросила Анну Троян представити головну доповідачку Марійку Шкамбару, голову Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, що пані Троян виконала дуже влучно.

Доповідь голови СФУЖО М. Шкамбари „Українські жіночі організації, їх сьогодення і майбутність" була змістова і дуже цікаво подана. Зорганізоване в СФУЖО українське жіноцтво відограло надзвичайно велику ролю в бородьбі за вільну Україну в часі поноволення московсько-большевицьким режимом.

Також голова СФУЖО привітала нашу організацію - Союз Українок Канади з великим, історичним рішенням - вступити в ряди СФУЖО - що було ухвалено на з'їзді СУК в Калгарі в серпні 2003 р. Будемо разом працювати для добра нашого народу, України, для загального добра . . .

Добр. К. Сенцьо подякувала М. Шкамбарі за її так цікаву, глибоко змістову доповідь.

Дальше запросила голову Східньої Екзекутиви, п-ні Анну Троян і голову відділу Євгенію Мельничук перевести головну точку програми - вручення грамот від Централі СУК нашим заслуженим членкам.

Кожна нагороджена членка була гарно представлена

Марія Божик - добр. Катериною Сенцьо
Анна Криштальська - Надією Стасів
Єфросінія Літвінов - Ніною Козій
Валерія Лисенко - Анною Троян
Марія Михалюк - Анастасією Волощук
Ольга Станько - Галиною Райчибою

Також кожна з нагороджених пань одержала гарну китицю квітів.

В імені нагороджених Марія Божик подякувала за признання, за добру співпрацю членок відділу.

На закінчення отець Богдан Сенцьо провів молитву, усі присутні дружньо заспівали пісню коротеньку, але змістову . . .
Де згода в родині,
Де мир і тишина.
Щасливі там люди,
Блаженна сторона.
Їх Бог благословляє . . . .

Євгенія Мельничук

REMINDER

to all Promin subscribers

As of January 1, 2004, it has become necessary to add GST to each Promin subscription. Therefore, the cost of any or renewed subscription will now be $21.40, i.e., $20.00 for the subscription plus $1.40 for GST. This is a government regulation with which we must comply.

Thank you in advance for your cooperation in this change.

Zenovia Sakowsky, National UWAC President
Orysia Sushko, Promin Editor-in-Chief

Archbishop Yurij officiates at Vespers of St. John the Merciful, Patron Saint of St. John the Compassionate Mission in Toronto

Archbishop Yurij of the Ukrainian Orthodox Church of Canada in the mission parish of St. Silouan the Athonite. To the right of His Eminence stands Subdeacon Lubomyr Hluchaniuk of St. Vladimir's Ukrainian Orthodox Cathedral in Hamilton.

In *The Synaxarion - The Lives of the Saints of the Orthodox Church*, Hieromonk Makarios of Simonos Petra paints for us this radiant portrait of the life and legacy of Saint John the Merciful, Archbishop of Alexandria:

As Christ has taught us (Luke 6:35), he made no distinction in his giving between the good and the bad, the deserving and the undeserving. On one occasion, a poor man, who had already received alms, presented himself three times more to the Saint in three different disguises. When this was pointed out to John, he ordered them to give the man twice as much, saying, 'Maybe he is Jesus my Saviour who has come on purpose to put me to the test.' Yet the greater his alms-giving, without thought for the amount or for the morrow, the more God increased the gifts to the Church, so that the people experienced the truth of the Saviour's promise: Do not be anxious about your life, what you shall eat or what you shall drink, nor about your body, what you shall put on...But seek first the Kingdom of God and his righteousness, and all these things shall be yours as well (Matt. 6:25,33).

With its current home at 155 Broadview in Toronto, St. John the Compassionate Mission has been living the message of its patron saint for over 17 years. Under the loving servant leadership of Fr. Roberto Ubertino, together with the tireless work of a few staff and many volunteers, the mission thrives in its east Toronto neighbourhood, just a few blocks away from the Don Jail. To the several hundred people that cross the threshhold of St. John's each week, it is far more than simply a hot wholesome meal that offers nourishment. In the spirit of St. John the Compassionate himself, visitors to the mission enter into a community that endeavours to provide them with whatever they need -- food, warmth, assistance with finding lodging or work, music, laughter, prayer, and above all, love. The mission's building is home to the humbly majestic Orthodox chapel of St. Silouan the Athonite, which was transformed three years ago, from crack house to sanctuary. The chapel is a haven for many of the mission's regular visitors, offering a peaceful refuge for prayer and reflection. Services are held several times throughout each day, and the chapel doors are always open.

On the evening of Tuesday, November 11, 2003, the community of St. John the Compassionate was joined by over fifty Orthodox faithful from various congregations around Toronto to celebrate the Vespers of its patron saint, St. John the Merciful, in the St. Silouan chapel. Graced by the presence of His Eminence Archbishop Yurij of the Eastern Diocese of the Ukrainian

Orthodox Church of Canada, the service was celebrated by Fr. Bohdan Hladio (St. Vladimir Ukrainian Orthodox Cathedral, Hamilton), Rev. Fr. Odisseys Drossos (Sts. Panteleimon, Anna & Paraskevi Greek Orthodox Community, Markham), Fr. Stefan Kapitanoff (Macedonian Orthodox Church, Toronto), Rev. Fr. George Tiu (St. Apostle Andrew Romanian Orthodox Church, Mississauga), Archpriest Fr. Oleg Kirilov (Christ the Saviour Russian Orthodox Church, Toronto), Subdeacon Lubomyr Hluchaniuk (St. Vladimir Ukrainian Orthodox Cathedral, Hamilton), and Fr. Roberto Ubertino (St. Silouan the Athonite). The congregation joined in the responses, creating enchating harmonies in the candlelit chapel.

Had the evening ended with the dismissal from the Vespers service, one would have departed filled with peace and celebratory warmth. How blessed we were to carry the joy of the occasion into a festive time of fellowship. Bohdan, Jeannie, Sandy, Leo and many other volunteers prepared an abundant buffet of fresh-baked breads from St. John's bakery, (which operates from the lower level of the mission building), to complement cheeses, fruit and homemade treats provided by members of the Greek Orthodox community. During the reception, guests had the opportunity to hear greetings from Fr. Roberto, board chair Hilda Tzavaras, board member Presb. Maria Drossos, and volunteer Oksana Sushko. Mission worker Leo Graham

offered his vivid testimonies of several of the mission's 'success stories' which he has witnessed during his time of service there. He spoke of abuse victims finding solace and shelter, of addicts finding a place of dignity and understanding, of children being given a new start from a troubled past. Archbishop Yurij blessed the evening with his wisdom. It was a great privilege to have him join us.

In my humble estimation, the evening was a celebration befitting St. John the Merciful's prayerful expectations of us -- that we would join together in praise, with the least of our brethren, giving limitlessly of our earthly gifts, and of our love. Gratitude is extended to each individual who shared in the planning of this special evening, whether by their donation of a particular item, or simply by their presence.

This warmth of fellowship at St. John's is available to everyone. Every Wednesday evening, Vespers are served in St. Silouan's chapel, followed by a meal, at which everyone is welcome. The evening usually continues with music and laughter, and ends with prayers. Please accept this open invitation, and come and visit St. John's, on a Wednesday evening, or any time. Come and see. You'll be glad you did.

OS

The fast that I choose
to loose the bonds of injustice,
to undo the thongs of the yoke,
to let the oppressed go free,
and to break every yoke?

Is it not to share your break
with the hungry,
and bring the homeless poor
into your house;
when you see the naked,
to cover them,
and not to hide yourself
from your own kin?

Then your light shall break
forth like the dawn,
and your healing shall spring up
quickly....

(Isaiah 58:6-8)

St. John the Compassionate mission is grateful for the donations that support almost a third of its operating costs. Thanks to the gifts of our donors, St. John's is now able to help more people than ever before, and in more diverse ways, especially during these exruciatingly cold winter months. Those needs continue to grow. Perhaps your UWAC, USRA or CYMK-UOY branch is looking for a worthwhile cause to plan a fundraiser for -- please consider St. John's. Hundreds upon hundreds of underpriveleged men, women and children will benefit, all in the name of our Holy Orthodox faith. We are also in regular need for items such as milk, butter, potatoes, fish, olive oil, fresh fruit and vegetables, paper towels, toilet paper, bleach, laundry soap..... God bless you!

Союз Українок Канади в складі Світової Федерації Українських Жіночих Організацій

Сидять зліва: Зеновія Саковська - голова Централі Союзу Українок Канади, Марія Шкамбара - голова СФУЖО, Соня Бейзик - уступивша голова Союзу Українок Канади
Стоять зліва: Наталя Ємець, Орися Сушко, Клавдія Микитюк, Люба Федущак

Слово уступившої голови Централі СУК - п. Соні Бейзик

На річних зборах СФУЖО, 31 жовтня 2003 року організація українських православних жінок в Канаді - Союз Українок Канади офіційно увійшла в повноправне членство Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Внесок на прийняття був зроблений пані Оксаною Соколик, уступившого Головою СФУЖО. Неможливо передати словами висловлення емоційності як одночасно всі встали зі своїх місць і бурею оплесків та відспіванням славня Многая літа! - вітали цей акт.

Своє рішенна про вступ до СФУЖО Союз Українок Канади прийняв цього року на своїй окремій сесії підчас З'їзду Союзу Українців Самостійників у Калґарі 7 - 10 серпня.

Шодо засад і напрямних нашої організації Союзу Українок Канади, то в нашому статуті окреслено 14 точок-завдань, на яких ми базуємось, на які оргієтуємось і згідно з якими проводимо свою працю. Ось декілька з них:

1. підтримувати і виконувати різні дії, які сприяють дальшому розвиткові Української Православної Церкви в Канаді та заохочувати своїх членок жити по-християнському згідно з навчаннями Церкви;
2. зберігати українську культурну спадщину - релігію, мову, звичаї й традиції;
3. пропонувати й боронити стремління за самовизначення й людські права всіх народів, а зокрема України;
4. ширити знання, видаючи твори українських авторів, істориків, журналістів та мистців про українську культуру, педагогіку й політику;
5. виховувати нашу молодь в садочках, в українских і недільних школах та в молодечій організації СУМК-Українська Православна Молодь.

Решта наших цілей і завдань написано в подібному дусі. Всі вони дали нам ту здорову базу, на якій ми відбудували Союз Українок в Канаді. Ми з радістю і гордістю можемо сказати про себе словами поета В. Крищека

„Не всох України
відірваний корінь.
Проріс він за морем
кленовим листком . . ."

Союз Українок Канади далеко від рідної землі зумів за поверх 77 років свого існування зберегти українську ідентичність, духовість народу та сильну віру в Бога. Це організація, яка зберегла українську родину та виховувала і виховує в українському дусі свою молодь. Членами її є жіноцтво, яке в усіх своїх замірах ніколи не забуває про своє українське походження і ввесь час молиться й змагає за кращу долю української жінки. Ми вдячні Богові за Його ласки і щедроти та благословення і одночасно горді з наших здобутків.

Згадаю найперше про наш Український Музей Канади, Союзу Українок Канади, який був організований 69 років тому, який є виявом здійснення мрій про власний музей нашого жіноцтва з самих початків. Сильний дух обвинутий гордістю своєї спадщини давав силу члекам Союзу Українок Канади здійснити цю мрію. Наш музей зростав членством, збіркою експонатів, набирав пошани і признання не тільки серед української, але й загальної спільноти Канади і в цей час користується славою цілого світу.

Музей зберіг свою національну культуру і народне мистецтво, він плекав і продовжує плекати найкращі надбання українського народу на благо нашої організації та всіх укpаніців світу. І це завдяки відданій любові української жінки до рідної культури, до цієї культури, яка пережила різні випробування і збагатила світову скарбницю народного мистецтва. Головний Музей, який знаходиться в Саскатуні і всі його філії - це неперевершений скарб Союзу Українок Канади, який останніми роками поповнився працями надзвичайно талановитої мисткині Лариси Цимбалюк-Челядин.

Маємо ще один скарб, а це наш журнал Промінь, який вперше завітав до наших домів ще в січні 1960 року. І це також було здійсненням мрій наших основоположниць. Журнал до сьогодні розвивиається та служить нашій організації як офіційний орган. Починаючи з перших днів існування ще за першої довголітньої редакторки Достойної Наталії Когуської і до нинішних днів, в ньому подаються різноманітні матеріяли, які є добрим живленням як для нашого розуму, так і для нщої душі, та який віддзеркалює всі прояви нашого жіночого руху на всіх ділянках громадсько-церковного і культурно-освітнього життя.

Добре поставлена в нас і видавнича справа. Ми видали ряд книжок, такі як 3 томи „Нарис з історії України", "Ukrainian Embroidery Designs and Stitches", "Ukrainian Canadiana", "My Icon Book", „Приятель дітей", книжка-молитовник для дітей, підручники для недільних шкіл і інше. Цього року ми видали книжку, яку до речі, привезла із собою показати вам - „Для наших дітей", авторства добр. Юстини Лучак. Це збірка її статтей і дописів до *„Вісника"* - часопису Української Православної Церкви в Канаді. З такою ж назвою ми випуситили авдікасетку і компактний диск - це записи релігійних і українських народних пісень і музики у виконанні наших українських дітей-канадців. Координатор є Олександер Гаркавий.

Союз Українок Канади є членом таких організаці як:
* Конгрес Українців Канади
* Комітет Українок Канади
* National Council of Women
* Світовий Конґрес Українців
* а тепер і - СФУЖО.

Це лиш як маленький взірець про нашу організацію Союз Українок Канади. Бажаю Вам усім кріпкого здоров'я довгих і щасливих років життя, багато витривалости, любови, взаємної пошани і згоди та добрих і щедрих успіхів у нашій спільній праці для добра нашого українського народу як в Україні, так і в Канаді і на благо нашої країни Канади. Кріпімо наші сили та наснагу до дальшої праці! Щасти нам усім Боже! ⌘

UCCLA Media Release
18 January 2004)
Calgary, Vancouver, Toronto

Canadian honoured as one of Ukraine's "People of the Year"

Korrespondent, one of Ukraine's most influential newsmagazines, named Canada's Professor Lubomyr Luciuk one of the country's "People of the Year" for 2003. Dr Luciuk is the director of research for the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association. The organization was credited with starting the campaign to strip Walter Duranty of his Pulitzer Prize. Duranty was a reporter for The New York Times who knowingly lied about the genocidal Great Famine, or Holodmor, in Ukraine in 1932 and 1933. He won the award the same year millions of Ukrainians were dying from starvation and famine-related illnesses. Under the title "Fighter for fairness," Luciuk was recognized as a finalist for person of the year by the magazine's editorial board for urging the Pulitzer board to "do the right thing," and for mobilizing Ukrainian communities inside and outside Ukraine to send their thoughts straight to the committee.

"To be mentioned in Korrespondent is an unexpected but pleasant honour," said Luciuk. "It shows that some people in Ukraine are keen on bringing to justice those who perpetrated the Holodomor, and bringing to the world's attention those who helped cover it up, like Walter Duranty, The Times and the Pulitzer committee." The campaign ended unsuccessfully, as the Pulitzer Board decided that Duranty would keep his award for excellence in journalism. The news came on November 21, the day before the horrors of the man-made famine are commemorated around the world.

Korrespondent has a circulation of 50,000 people, with thousands more checking the magazine's Web site daily. Viktor Yuschenko and Viktor Medvechuk, two Ukrainian politicians, were named "Persons of the Year" in the same issue.

For more information on UCCLA, go to www.uccla.ca.

Dr Luciuk may be contacted at *info@uccla.ca* or by phone at (613) 546-8364.

We must be just today

Ukrainian Canadians seek recognition, remembrance of First World War Internment camps

By Lubomyr Luciuk

We talked and talked and talked and then the bureaucrats scuttled it.

We'd been discussing Canada's first national internment operations. Thousands of Ukrainians and other Europeans were unjustly imprisoned as enemy aliens in 24 internment camps.

They were forced to do heavy labour under trying conditions, deprived of what little wealth they had, disenfranchised and subjected to other state-sanctioned censures.

Today there is only one known Ukrainian survivor of those camps, Mary Manko Haskett. She was born in Montreal, six years old when she was deported with her family into the Quebec wilderness to a place then known as Spirit Lake. Her younger sister, Nellie, perished there.

Not wanting this relatively unknown story to be forgotten, Canada's Ukrainians have proposed installing trilingual historical plaques at all internment camp locations. We have also called for educational materials for Canadian high schools and a permanent exhibit at the Cave and Basin National Historic Site in Banff National park.

Reminding visitors of how forced labour was used to build Banff is not as gladdening as pointing to its natural wonders. However, it is as integral to the story of Banff and many other national parks as the more often told tales about trappers, traders and teepees. When I last visited, none of the guides knew much about what happened at Castle Mountain or Cave and Basin during the First World War. They capably described the endangered mollusks of the hot pools in both official languages. Descendants of survivors of the internment operations were there with me. They were much less impressed with those snail tales than I. Perhaps that is because my dad was never herded into a Canadian concentration camp.

Responding to redress requests, Liberal politicians used to intone a mantra taught by their mentor, Pierre Trudeau.

Addressing an aboriginal audience in Vancouver in August 1969, Trudeau approvingly quoted President John F. Kennedy who, asked how African-Americans should be compensated for past injustices, replies: "We will be just in our time. That is all we can do. We must be just today."

Trudeau liked that, regurgitating this line whenever similar queries about Canadian wrongdoings were raised: "And what about the Acadians who were deported? Shouldn't we compensate for this? What about the Japanese-Canadians who were so badly treated during the last war? What can we do to redeem the past? I can only say as President Kennedy said. We must be just today."

Surprisingly, in June 1993, while leader of the opposition and looking for votes, Jean Chretien broke faith with Trudeau's axiom, writing that he would personally support redress for the Ukrainian-Canadian community as would the Liberal Party of Canada. Once in office, he forgot.

While the former prime minister's broken pledge is all Ukrainian-Canadians need remember about him, a fellow's word should be worth something. Over the past decade the community continued pressing for settlement, citing Chretien's commitment.

In then heritage minister Sheila Copps, we finally thought we had a champion. Although a Chretien loyalist, she is a woman of true grit.

Genuinely anxious to negotiate on the educational initiatives we put forward, she believed that if an accord could be reached on those points we would together have gone a long way toward closure. Regrettably, that was not to be. Copps was told that settling with the Ukrainian-Canadians would establish a precedent other communities would exploit.

How odd. If the Japanese-Canadian settlement did not establish a precedent, as we have always been told it didn't, why would a Ukrainian-Canadian one be any different? And what would be wrong with using our model to address other grievances? Ukrainian-Canadians have never asked for an apology. It's inappropriate to insist that current societies apologize for wrings done decades ago by people acting in very different circumstances. We also didn't ask for compensation for individual survivors or the community as a whole, despite the crippling legacy of the internment operation.

Our campaign was always about memory, not money. Recognition of what happened and restitution of the contemporary value for that portion of the internees' confiscated wealth that was never returned, with the later sum used exclusively for memorial projects of the kind we outlined, would not cost any taxpayer one red cent. You

might think officialdom would be eager to set such a precedent in order to have it available for dealing with Chinese, Italian, Sikh, perhaps even Jewish old wounds.

Instead, someone high up thwarted us and undercut the minister. Perhaps there is something to the notion that some senior bureaucrats are so pigheadedly Ukrainophobic that, save for our Uncle Toms, Ukrainian-Canadians need not apply to the government for anything.

Just a few days before he finally left office, Chretien forced an agreement through cabinet that will see Queen Elizabeth acknowledge the hardships of Le Grand Derangement, the 1755 Great Expulsion of the Acadians. Perhaps this was a parting sop to Copps, who has Acadian roots. While I have no quarrel with recalling wrong done before Canada even existed, including misdeeds perpetrated by the forces of one imperial power against the civilians of a defeated one, it seems more important to deal with the living and with a Canadian than with those who are neither.

So Mary will have to wait. She is 95. If the government of Paul Martin is truly different from that of his predecessor, it must act soon to conclude what Copps started but was kept from finishing. Let us remember what a great Canadian once said: "We must be just today."

Dr. Lubomyr Luciuk is director of research for the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association (see www.uccla.ca) and author of In Fear of the Barbed Wire Fence: Canada's First National Internment Operations and the Ukrainian Canadians, 1914 - 1920 (Kashtan Press, 2001)

⌘

PROFILES...

of the National CYMK-UOY Executive

(continued from PROMIN January 2004)

NATHAN MARTINDALE

MWP

Hi/ My name is Nathan Martindale and I am 25 years old. I am currently working as a Teacher Assistant in a program specifically for children with Autism/ I am also taking my Education degree on weekends at the University of Manitoba.

A lot of my spare time is devoted to the Rozmai Ukrainian Dance ensemble in which I have danced for the past 10 years. We recently went on a tour to Southern California by bus. Aside from dancing we spent a lot of time on the beach, and even went surfing.

I have held various positions on Rozmai's Board of Directors for the past 4 years and I also teach dancing, which I absolutely love.

I am excited to be on the National CYMK Executive, as in the past I have held the position of Secretary at both the Local level and on the old Manitoba Provincial Executive.

ANDREW SENCHUK

MWP

Hello fellow CYMKivtsi! For your information, which I hope won't be used against me later, here is a little bit about myself.

I am 26 years old and currently reside in Winnipeg. I have been involved with CYMK for 14 years now and I must say that I've loved every minute of it, almost! I started in the Sobor Trident Junior branch and then moved up to Seniors where I've been ever since. I've held positions on both the local level and on the Manitoba Regional executive.

However, these days CYMK does not take up most of my time. That honour goes to the graduate work that I am doing. I am working on a Masters in atomic, molecular and optical physics at the University of Manitoba. That's all I'm going to say about that since I can already see all those blank stares forming as you read this.

Any leisure time I do have, which isn't a lot, I spend following various pursuits. For example, one area of interest for me is philosophy, which involves a lot of, you guessed it, reading. I guess that's why I need glasses.

Anyway, I was told to keep this short so I think I'll wrap it up here. I look forward to seeing you at future CYMK events.

VAL YERENIUK

MWP

Val Yereniuk, has been a Civil Engineer (EIT) with Manitoba Hyrdo for 3 years. He was born in Rome, Italy but grew up in the North end of Winnipeg, Manitoba. He has been involved with CYMK for most of his life holding various executive positions at the local and provincial levels. His interests include Ukrainian dancing, skiing, mountain biking, and ultimate frisbee.

Ukrainian Dnipro Ensemble of Edmonton Celebrates Five Decades of Music

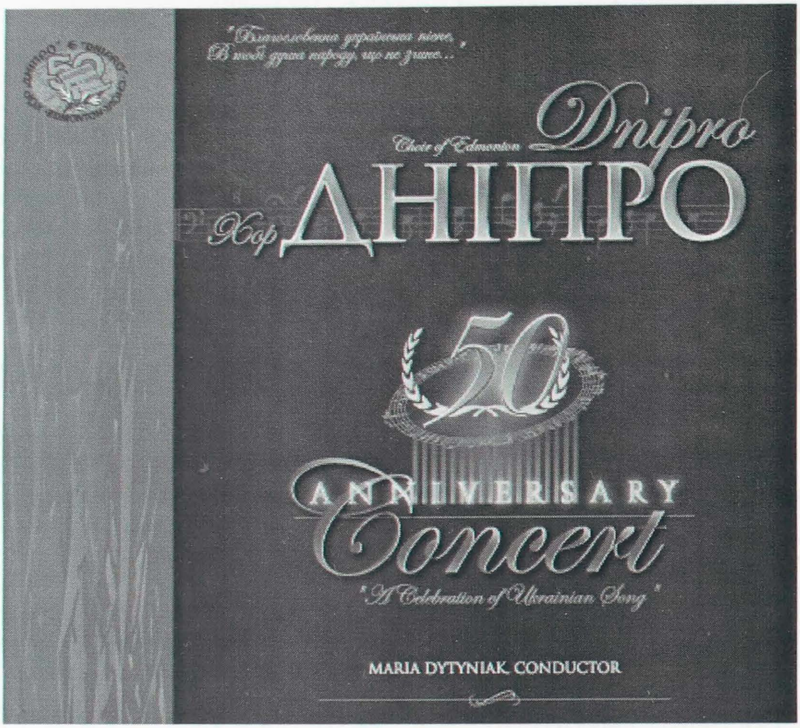

The Ukrainian Dnipro Ensemble of Edmonton celebrates five decades of music with its 50th Anniversary Concert, 3 pm on Sunday, February 15, 2004 at Humbercrest United Church (16 Baby Point Road, Toronto). The concert will feature selections from the choir's unique and dynamic repertoire including sacred, liturgical, folk, operatic and classical music.

Fifty years ago a man had a dream to enrich the Edmonton community with song in a variety of forms. That man, Roman Soltykewych, along with a group of devotees, whose primary concern was the fostering, promotion, and perpetuation of the finest elements of Ukrainian choral music organized the Dnipro Male Chorus, which expanded in 1971 to become a mixed choir. In 1974, with the addition of an orchestra and dance corps, the mixed choir became an Ensemble.

The current generation of The Ukrainian Dnipro Ensemble of Edmonton continues this work of preserving the rich Ukrainian musical culture within the parameters of the Canadian multicultural identity. Its accomplished history includes everything from annual concerts, countless community appearances, fundraising activities, vocal workshops, and weekly rehearsals - to the staging of full-scale operas, international tours, and numerous collaborative performances with the Edmonton Symphony Orchestra.

Under the direction of Maria Dytyniak since the 1970's, Dnipro has had the privilege of working with esteemed conductors and directors including Maestro Wolodymyr Kolesnyk, the former conductor and artistic director of the Kyiv State Opera and Ballet Theatre. Over 400 Edmontonians have been members of the choir through the years.

Media Contact:
Michael Yereniuk - Tel 780-456-6625
E: media@dniprochoir.com
www.dniprochoir.com

СВЯТО ПІСНІ

Благословенна українська пісне...
В тобі душа народу, що не згине,
І гідності, і ніжності жала.
Ти на добро і долю України
Лунай безсмертна пісне до рога!

Маєстатична музика композиторки Лесі Дичко на крилах цих слів поета Володомира Коломийця пролунала на фіналі величавому Ювілейному Концерті Едмонтонського хору Дніпро. Численна публика гучно вітала хористів теплими оплесками, завершуючи вечір відспіванням Многії Літа!

На 21-го та 22 листопада 2003 р. в Емдонтоні, Альберта, відбулося свято української пісні. Цим святом хор Дніпро успішно відзначив 50-тий ювілей музикотворної праці на ниві української хорової музики в Канаді.

П'ятдесять років тому, в 1953 р. - також в місяці листопаді - бл. п. диригент Роман Солтикевич, разом з однодумцями та любителі

хорової музики, зорганізував Український Чоловічий Хор Дніпро. У 1971 р. Дніпро став мішаним хором, а відтак, в 1975 р., з своєю оркестрою і танцювальною групою став ансамблем. Як ансамбль, Дніпро подорожував по Алберті та по інших провінціях Канади, а в 1979 р. концертував по Австралії, Філіпінах, і Гаваї. Передчасна смерть Романа Солтикевича в 1976 р. передала диригентську батуту Марії Дитиняк. разом з заступницею-диригенткою, Орисою Олійник, та акомпаніаторкою, Іриною Тарнавською, п. Дитиняк продовжувала основний мистецький напрям хору. З 1978-го року, ці напрями розширюються. Марія Дитиняк описує цей розвиток так: „Розпочалась нова сторінка музичної діяльності хору Дніпро, а саме, творча співпраця з маестром Володимиром Колесником."! Цей девятнадцятилітній зв'язок з м. Колесником - колишній диригент і директор національної опери України ім. Т. Шевченка в Києві, і в той час, директор мистецький керівник і диригент Товариства української опери в Канаді з осідком у Торонті - дав можливість хорові виконувати твори великої форми з симфонічною оркестрою. Дніпро цим способом пускається на нові та завжди більш вимогливі дороги та ставить, на приклад, опери *Купало* А. Вахнянина та *Запорожець за Дунаєм* С. Гулак-Артемовського; С. Яременка кантату *Завойовники Прерій*; ораторії *Неофіти* М. Кузана і *Святий Дніпро* В. Кікти. Після смерти м. Колесника у 1997 р., Дніпро запрошений маєстром Ґжеґош Новаком, в той час диригент Едмонтонської симфонічної оркестри, виступати з двома премєрами з вокально-симфонічною поемою *Палімпсести* Ю. Ланюка (1999 р.) та з кантатою *Посланіє* (2002 р.) М. Кузана. Ця коротка історія описує тільки основні моменти довго-існуючого та активного хору Дніпро. Річні концерти, незчисленні громадські обов'язки, концертові поїздки, щотижневі репетиції, вокальні майстерні - все це доповняє історію. Але довершення і, в той сам час, продовження історії цього надзвичайного колективу здійснилося цим Ювілейним Святом, свято присвячене українскій пісні. Це свято, заплановане спеціяльно-створинем ювілейним комітетом, почалося з Бенкетом в Культурному Центрі Катедри св. Івана в п'ятницю 21-го листопада 2003 р. Переведений господарем вечора, Андрієм Гладишевським, у веслій та тепло-товариській атмосфері, Ювілейний Бенкет своєю цікавою програмою та своїми історичними виставками прославив Дніпрівців - цебто сучасних і колишніх співаків, танцюристів та інстрименталістів - а зокрема, диригентку Марію Дитиняк, яка керує цим колективом уже двадцять-сім літ, і тенора Любомира Постушенка, який співає з хором безперервно цих п'ятдесять літ! Композиторка п. Леся Дичко, спеціяльно-запрошений ювілейний гість, з своєю присутністю та привітами з України набагато звеличала святочний настрій цього вечора.

В суботу 22-го листопада 2003 р. під диригентурою Марії Дитиняк і заступниці-диригентки Мирослави Загарії при супроводі акомпаністорок Ірини Тарновської і Вікторії Ковальчук, відбувся Ювілейний Концерт у славній Едмонтонській залі, Winspear Centre for the Arts. Ведуча програмою концерту була Лідія Слаба.

Щоб показати різноманітність і розвиток музичної праці хору впродовж п'ятдесяти років, концертова програма охоплювала не тільки широкий спектр жанрів - народні пісні, духовна музика, музичні хорові п'єси, кантати, та уривки з ораторії й опер - але і твори різних музико-історичних період, твори зовсім нові, сучасні і давніші. Для відзначення 50-го ювілейю Дніпра, на приклад, хор виконав прем'єру, ново-замовленого у визначної композиторки Лесі Дичко твору: *Ода Пісні* до поезії Володимира Коломийця. Про це замовлення Марія Дитиняк заявила що „хор хоче не лише порадувати слухачів чудовою українською музикою, але також залишити майбутнім поколінням тривалу пам'ятку у формі нових творів". Цей твір написаний для мішаного хору, двох солістів - співала Ольга Федеркевич, сопран, і Емілян Ґрох, баритон - і двох фортепіан: грали Ірина Тарнавська і Вікторія Ковальчук. Прославляючи українську пісню новою музикою, новим твором, Дніпро щасливо та зовсім відповідно закінчив своє ювілейне концертове святкування.

Можна сказати що план концертової програми мав на меті показати не тільки історію розвинення репертуару хору Дніпра, але і його майбутність. Це передусім амбітний колектив - задоволений минулими досягненнями але завжди прямує вперед, шукаючи нових проєктів. Отже, хоч характер першої частини концерту більш ретроспективний, друга частина взагалі складається з сучасних творів.

Крім одної точки, а саме *Воспойте Господеві піснь нову, Концерт ч. 1* Д. Бортнянського (солісти: Сузанна Романюк, Олеся Талпаш, Тарас Закордонський, Андрій Гладишевський, Ірина Федеркевич,

Оксана Тарнавська, Стефан Мельниченко), решта першої частини концерту накреслює твори найвизначнішних композиторів з середини 19-го та початку 20-го століття. На першу точку концерту хор відспівав - наче своє 'гасло' - *Дніпро реве* (муз. Д. Січинський, сл. В. Чайченко, соліст Іван Зінчук). *Неначе Сон* (муз. Г. Майборода, сл. М. Рильський), елегія присвячена Миколі Лисенку і написана в 20-му столітті, була третьою точкою концерту. Ця пісня ніби то готовить сцену на більшість слідуючих творів які вийшли на світ під впливом славного Лисенко - „якому в історії української культури найвидатніше місце, а для української музики його ім'я набирає просто епохальне значення" - а саме *Світанок* (муз. В. Верменич, сл. А. Каспрук) і *Баркароля* (муз. С. Людкевич, сл. В. Пачовський) - жіноче тріо Перлини (Мирослава Загарія, Леся Чумер, Олеся Талпаш); *Ой ходить сон* (обр. О. Кошиць) - солістка Сузанна Романюк; *Через річеньку, через болото* (обр. Є Козак) *Гей, Бескиди мої* (муз. І. Майчук, сл. Б. Стельмах, і на замовлення на цей концерт, обр. пісні і муз. для сопілки, Андрій Талпаш) - сопілка Богдан Черевик.

З виступом двох груп гостей в першій частині концерту, пригадалося присутнім попередній склад хору Дніпра. Виступ Українського Чоловічого Хору Едмонтону, під диргентурою Ореста Солтикевича, викликав у слухачів пам'ять про початки Дніпра коли п'ятдесять років тому, бл. пам. Роман Солтикевич, батько Ореста, з своїми співосновниками зорганізував Чоловічий Хор Дніпро. Хор виконав дві пісні - також написані в першій половині 20-го століття, *Гей, Браття Опришки* (муз. Є Козак, сл. М. Устіанович) і *Засяло Сонце Золоте* (муз. І. Недільський, сл. С. Пилипенко) - при фортепіяновім супроводі молодого Романа Солтикевича, внук першого диригента Дніпра! Далі, нагадуючи Дніпра у формі ансамблю, виступили дві групи молодих танцюристів, Ятрань і Коперуш (хореографи і керівники, Анна і Василь Канівець) з *Гопачком.* Пролунали також в цій першій частині „Молитва" з першої дії опери *Купало* (муз. А. Вахнянин, солісти - Сузанна Романюк, Дарця Басараб-Роланд, Любомир Пастушенко, Еміліян Ґрох) і „Туман хвилями лягає" з першої дії опери *Утоплена* (муз. М. Лисенко, сл. М. Старицький, диригентка Мирослава Загарія).

Як вище згадано, програма другої частини концерту, крім одної точки (*Білі троянди*), складалася з творів сучасних композиторів. Жанри не відрізняються від попередніх, але музична мова більш модерна-сучасна. Є духовна музика „Святий Боже" з другої *Літургії* (1994) Лесі Дичко (солістка Леся Чумер). Є обробка народних пісень: *Подоляночка* (обр. А. Кушніренко, танцюристи Ятрань супроводі мішаного хору, диригентка Мирослава Загарія), і *Да що на горі імбер* (обр. Є Савчук, солістка Ірина Федеркевич). Є також і лірично-любовні пісні *Білі троянди* (муз. Кос-Анатольский,

сл. Р. Братунь, тріо 'Три Тенори' - Любомир Пастушенко, Тарас Закордонський, Іван Зінчук), і „Пісня вишивальниць" з фольк-опери *Чумацькі Фрески* (муз. І. Поклад, сл. М. Ткач, солістка Леся Чумер, фортепіяно Ірина Тарнавська, бонгос Peter Salvalaggio, жіночий хор, (диригентка Мирослава Загарія). Дві пісні заторкають сучасні проблеми довкілля - екологічний стан світу та якість обставин життя для виховання дітей - а саме *Вмирала річка* (муз. В. Мужчиль, сл. Т. Шаповаленко, солістка Ірина Федеркевич, рецитатор Стефан Мельниченко) і *Балада розплющених дитячих очей* (муз. В. Степурко, сл. І. Драч; солістка Сузанна Романюк; сольний ансамбль - Мирослава Загарія, Уляна Канівець, Роман Петрів, Іван Гук фортепіяно Ірина Тарнавська; флейта Katie Felton; тромбони Peter Stevenson, Ben Tupling).

На величаве закінчення концерту, хор заспівав два хором замовлені твори дві частини замовленого твору на сороковий ювілей Дніпра - ораторія-літопис Святий Дніпро: - IV „На завтра вийшов Володимир на Дніпро" і V: „На цій землі осяченій Дніпром" (муз. В. Кікта, обр. С. Майданська, солістка Олеся Талпаш, піяністка Ірина Тарнавська і Вікторія Ковальчук); і вище описаний твір, на цей П'ятдесятий Ювілей, *Ода Пісні* Лесі Дичко.

Низький поклін і щира подяка мистецьким проводом хору - дириґентці та мистецьким керівнику Марії Дитиняк, заступниці-дириґентці Мирославі Загарії, і піяністкам Ірині Тарнавській і Вікторії Ковальчук; Ювілейному Комітетові, на чолі Юрія Загарія; голові хору, Любі Федущак як і всій управі за переведення надзвичайно успішним святом, 50-річчя хору Дніпра. Це ж було не тільки свято ПІСНІ - це було також і свято СПІВАКІВ-ХОРИСТІВ і ЛЮБИТЕЛІВ української пісні, бо без них пісня б лежала німа!

Олеся Талпаш, хористка

Our Treasures

On November 26, 2003, six members of the Ukrainian Women's Association of Canada, Sophia Rusova Branch, were among 310 volunteers honoured at the 2003 Ontario Volunteer Awards ceremony sponsored by the Ministry of Citizenship and Immigration. The ceremony took place at the Oasis Convention and Banquet Centre in Mississauga, Ontario.

The members are, from left to right in the photograph: Doris Rudy, Nadia Dankowich, Olia Slywka, Dobr. Lydia Bodnarchuk, Halia Sluzar and Eugenia Kuzemko. They have all been members of our branch for over 30 years, while Olia Slywka has been a member for 40 years and Halia Sluzar has been a member for 42 years.

Dobr. Lydia Bodnarchuk and Nadia Dankowich are past presidents. Eugenia Kuzemko served as treasurer and Olia Slywka as secretary. Halia Sluzar was a member of the Eastern Executive and is currently active at the Ukrainian Museum of Toronto. To a large extent, the success of our Christmas and Easter Bazaars is due to the handicrafts produced by Doris Rudy.

Year after year these women have dedicated their time, knowledge and effort for the greater good of our organization and church community. The host for the award celebration, Dr. Kuldip Kular, MPP and Parliamentary Assistant to the Minister of Citizenship and Immigration referred to the volunteers as "Our Provincial Treasures".

Congratulations to our award recipients. May they enjoy good health and continue to work for the growth of our organization and the Ukrainian Orthodox Church.

O. Mushka

8th Annual BC Ukrainian Cultural Festival
May 3rd, 2003 - Mission B.C.

On March 3, 2003, at its Regular Council Meeting, the Mayor of the District of Mission, Abe Neufeld and Council adopted a resolution proclaiming May 3, 2003 as "Ukrainian Festival Days".

On May 3rd, a bright and sunny day, Ukrainian dancers from British Columbia and Alberta gathered in Mission for the 8th annual Festival. The Clarke Theatre was a new site for the largest Ukrainian Cultural Festival in the lower mainland featuring a dance competition, hallways filled with displays and workshop areas and Ukrainian music flowing throughout the building for all to enjoy. Melodies by Ernie Storoschuk on fiddle and Gladys Andreas on tsymbaly welcomed guests at the main entrance.

Hospodar (Host) Joe and Hospodynia (Hostess) Sylvia Ostrowercha greeted everyone as they entered the display area.

Master of Ceremonies Bohdan Huzyk opened the Dance Competition by welcoming everyone and Tamara Antoniuk and Sonia Church sang O'Canada in English and Ukrainian.

Two hundred seventy-five dancers competed in 46 group categories totaling 74 entries with dances representing the Bukovina, Central, Hutsul, Polissia, Poltav, Transcarpathian, and Volyn regions of the Ukraine. A warm welcome was extended to first time participants from Alberta, Vohnetz (Edmonton) Veselka (Fairview) and Sadok of Vernon, B.C. Other groups included Kvitka (Surrey), Promenia and Sopika (Langley), Sosna (Kamloops), Veselka (Victoria), Yalenka (Prince George), Yevshan (Abbotsford) and Zirka (Vernon).

Highly qualified returning adjudicators were Alexandra (Lecia) Polujan (Tsawwassen), Dee Dee Soychuke (North Vancouver) and Andrew Katnick (Burnaby). First time adjudicators Anastasiya Kostritsyna (Burnaby) and Betty L. Kiselivich (Edmonton, Alberta) were a welcome addition to the team. Catherine Hauptman was scheduled to adjudicate but due to illness of her mother, who passed away a couple of weeks later, was unable to fulfill her commitment. As faith would have it, Alexsandr Portnov from Kharkiv, Ukraine was attending the festival and agreed to graciously step in - his experience and qualifications far exceeded the need. The Society would like to express their sincere thanks to Alexsandr for giving up his day to assist them.

Five-year olds to young adult dancers held the audience's attention throughout the day. At the end of a long day Hopak thrilled everyone as the young men outdid one another with their swirls and high jumps. "O! To be young again".

Every year the organizers try to have new attractions and this year world-renowned Canadian artist Larisa Sembaliuk Cheladyn of Edmonton, Alberta privileged the Society by having an art display. Larisa gained international fame for her "Flowers of the Americas" which toured Canada, South America and Europe in 1995-96 raising money for the World Wildlife Fund.

Also new was Melissa Clark, of Acorn Art & Image in Langley who displayed her beautiful pottery works.

Wheat weaving expert Irene Topolnitsky of Edmonton returned with her show of weaved items and had an ongoing workshop teaching this ancient art. Meanwhile in a quiet room off the main display area, the lower mainlan's own talented Pysanka writer Irian Chucko instructed the Easter Egg workshop. An overwhelming group of excited youngsters anxiously waited to dip their egg into the vibrant colours to see what designs they had created. The attendance at the Pysanka Workshop grows every year and the Society is pleased that they can share this talent with so many new artists.

Catharyna Huryn of Surrey who had a stroke a couple of years ago counts her blessing and says she is fortunate to be able to continue her passion of making costumes for dolls. She presented her many new regional costumes for the dolls that were hand stitched with love. British Columbia's author Danny Evanishen of Summerland, authographed his books about Ukrainian early life in Canada and early Ukrainian folk tales. Jean Healey of Keremeos had her own unique pottery display of hand-built and wheel-thrown functional items such as old bottles, jars, and vases. Ukrainian arts and crafts were displayed by Josie's Joy's of Victoria, Jean Jury of Abbotsford, Ukrainian Folk Art by Shirley Stasiuk of Coquitlam and Alexandra (Lecia) Polujan, Semenivna Enterprises displayed her own water colour prints

and T-shirts. Vicky Pushka of Baba's Treasures in Surrey displayed handicrafts, embroidered and textile goods and unique pottery.

Larry Herchak, Richmond demonstrated the art of Pysanka (it is unique to see a gentleman writing Pysanka). His technique of jeweled and beaded eggs had many in awe, in addition to several dozen written Pysanka. Helen Shewchuk, Edmonton had a variety of embroidered blouses and T-shirts. Laureen Andreas, B. W. Systems of Abbotsford, caught the sparkling eyes of many with her display of garden ornaments of butterflies, birds and wildlife. Myrna Arychuk from Time Square Travel in Richmond assisted those with travel plans to Ukraine. Paulette MacQuarrie of Coquitlam host of Nash Holos, B. C.'s only Ukrainian radio program represented Ukrainian Canadian Congress BC. Provincial Council and Ukrainian Studies Foundation. the President of Taras Shevchenko Ukrainian School Society of Vancouver, Don Dutchak informed those interested of the importance of learning the Ukrainian language.

One of the many volunteers at the festival was North Vancouver's Olga Kotelko. Olga is a world Champion in Track and Field and has won hundreds of Gold, Silver and Bronze Medals as well as breaking world records. She assisted us at the Society's table selling cook books, ceramic, arts and crafts from Urkaine, and festival T-shirts.

As one left the theatre the aroma of pyrohy, holuptsi, borsch and kobassa lead them to the cafeteria area. The Ukrainian Women's Association of New Westminster and Mission prepared the soul food together. If the aroma of the food did not get your attention then the music most certainly did. The only Ukrainian Dulcimer Ensemble in B.C. filled the air with music that made your toes tap as you ate. Members of the ensemble were Helen and Peter Ward, Andrew Wepruk, Ernie Storoschuk and Gladys Andreas (unable to attend were: Kathy Banko and Ignace Kulczyski).

As the festival grows, so do the trophy additions. The Walter Michaluk family donated a trophy in Memory of Harry and Annie Michaluk for highest mark in the Mixed Group Hutsul which Albert Andreas presented to instructors Ken Kachmar and Debbie Kachmar-Potter from Vohnetz of Edmonton.

Another additon was the Boris & Savelia Stasiuk Family Trophy. Savelia presented the trophy to instructors Ken Kachmar and Debbie Kachmar-Potter, Vohnetz from Edmonton for the highest mark for a dance from the Volyn Region (excluding Hopak and Pryvit).

Kay Arychuk presented the Peter Arychuk Memorial Trophy to instructor Dianna Bihun of Yalenka from Prince George for the highest mark for dance from the Bukovenian Region.

Kvitka from Surrey, the largest dance group in B.C. were awarded two trophies. Gladys Andreas presented the B.C. Ukrainian Cultural Festival Trophy to instructor Linda Trafananko for the highest mark received for their Pryvit "Welcome Dance" and Albert and Gladys Andreas presented the Andreas Founders Trophy for the highest mark in the Hopak category "National Dance of Ukraine".

Sam presented the Sam and Martha Lebedovich Trophy to instructor Terry Pitts of Sopilka from Langley for the highest mark for dance from the Poltava region.

The Society would like to announce that as of this year, anyone can become a Friend of the B.C. Ukrainian Cultural Festival Society by purchasing a membership at $10.00 per annum.

The Executive of the Society extends their gratitude to all the volunteers, contestants for pursuing the art of Ukrainian dance and taking part in the competition, parents for supporting their children and "Keeping Ukrainian Culture Alive", instructors for teaching the new and exciting dances, and we must not forget all those proud grandparents who support behind the scenes. Last but not least the financial support both from public and private sectors that support the Society and make it possible for the people of British Columbia to see Ukrainian cultural arts and crafts and preserve this heritage.

Submitted by
Gladys Andreas
President & Festival Coordinator

9th Annual BC Ukrainian Cultural Festival

Saturday, May 1, 2004
8:30 am - 6:30 pm

Location to be announced

Check our web page at *www.vcn.bc.ca/bcucf*

To volunteer contact us at 604-576-7970 or 604-951-6559

John W. Melnyk

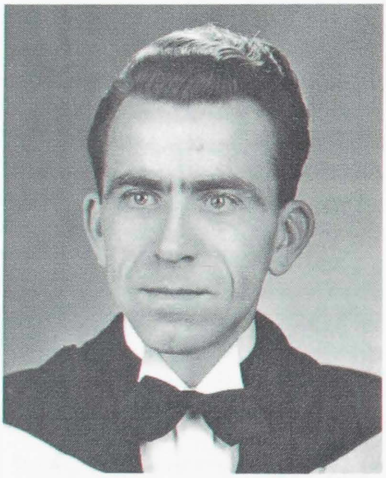

In great sorrow we announce that John W. Melnyk of Sherwood Park, Alberta, formerly of Regina, Saskatchewan and Derwent, Alberta, passed away peacefully on Saturday, December 5, 2003, at the age of 92 years.

He leaves his wife Mary (Greckol) of 60 years, and two children -- son Dennis (Pam), grandson Scott (Tanja), and great-grandson Elliott of Stockholm, Sweden -- daughter Shauna (Lorne) Greenwood and grandchildren Ashley and Caitlin of Milton, Ontario -- granddaughter Shauna (Steve) Hollinger of Sherwood Park and great-grandson Adam of Sherwood Park.

John took his public school in Four Hills, Alberta and high school in Edmonton. He then attended the University of Alberta first with an Arts degree, then switched to Education. His first teaching job was in Derwent, Alberta. Later he decided to go back to the University of Alberta and obtained his B.Sc. in Agriculture.

While in Regina, he was very active in the Ukrainian Orthodox Church and held several executive positions in TYC. For several years he served as the Director of the Mohyla Institute in Saskatoon. In the summers he sold Crop and Hail Insurance, for the Lombard Insurance Company, with which he remained until his retirement.

John was predeceased by his parents Tom and Nettie; his brothers Steve, Peter and Mike; and his sisters Annie and Mary. He is survived by sisters Sophie Chapelsky, Ina (Metro) Kocil of Edmonton, and Olga Carter of Welland, Ontario as well as by numerous nieces, nephews, cousins and very dear friends.

The prayer service was held on Tuesday, December 9, 2003, and the funeral service was held on December 10, 2003, with V. Rev. Fr. Victor Lakusta officiating in St. Andrew's Ukrainian Orthodox Church.

May his memory be eternal! Вічная память!

A $500 donation has been made to the Promin Press Fund in memory of our dear John.

Mary Melnyk and family

As an everlasting wreath, we are forwarding a donation to the Promin Press Fund in memory of the late **Elizabeth Sokoloski**. We extend our deepest sympathy to her family.

May her memory be eternal!

UWAC St. Olha Branch
Vegreville, Alberta

Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні складає пожертву в сумі $200 на нев'янучий вінок в пам'ять своїх незабутньих членок, які упокоїлися в році 2003 --

Анна Кузів
Ґеня Ковалик
Параня Гаврилюк
Тетяна Лазарович
Анна Токарик
Павліна Стечишин
Марія Романюк
Ольга Лукомська

Пам'ять про них хай буде завжди з нами. Всім родинам покійних висловлюємо наше глибоке співчуття.

Вічна їм пам'ять!

Олена Верхомин-Гарасимів, голова
Добр. Д. Сапига, кореcп. секр.
Едмонтон, Альберта

Sylvia Storoshenko
1936-2003

Deep sadness was felt and fond memories remembered when family, friends and members of St. Michael's Ukrainian Orthodox Parish and Ukrainian Women's Association of Canada, Kn. Ol'ha Branch in Edmonton, Alberta, learned of the passing of Sylvia Storoshenko on November 8, 2003, at her home in Spruce Grove, Alberta, at the age of 67 years.

Sylvia Storoshenko was born in Winnipeg, Manitoba to a family of nine brothers and sisters. She was the tenth. As a young girl, she came to work in Edmonton, Alberta. Here she met and married her husband, Nick, and settled in Spruce Grove, Alberta, on a huge acreage. They were blessed with one son, Rod.

Sylvia is survived by her loving husband Nick of 42 years; son Rod (Michelle); grandson Ross; four sisters Bessy, Ann, Gloria, Francis; and many nieces and nephews. She was a very active member at St. Michael's Ukrainian Orthodox Parish and Ukrainian Women's Association of Canada, Kn. Ol'ha Branch. She was a volunteer who quietly performed countless hours of service. She held positions on many committees, such as Sunday School, Nominating Committee, Bazaar and Cook's Helper. At home she loved to garden. Every year she had a huge vegetable garden and flowers in every space that was available.

The memorial service was held on November 13, 2003 and the funeral service on November 14, 2003, at St. Michael's Ukrainian Orthodox Parish, with V. Rev. Fr. Mykola Sawchenko officiating; internment in St. Michael's Cemetery. The UWAC, Kn. Ol'ha Branch provided a delicious luncheon. Many condolences were presented to the family. Sylvia's son Rod expressed his and his father's gratitude to all who helped with the funeral service and to everyone present. With deep sadness he spoke of his love for his mother. "When I think of my mother, I think of love". Also, he spoke of her love for him and his wife and grandson. "Baba will be with us always".

The UWAC, Kn. Ol'ha Branch is donating $50 to the Promin Press Fund in memory of our dear sister Sylvia Storoshenko. May her memory be eternal! Вічная пам'ять!

Frances Tarnowetz, Promin Convener

Манітобська Провінційна Екзекутива СУК висловлює родинам і знайомим глибоке співчуття у втраті дорогих і діяльних наших членок:

Марія Білоус
з Давфин (бувша голова Пров. Екз. СУК на Манітобу)
і
Оля Завісляк
з Вінніпегу

Складаємо пожертву в сумі $100.00 на Пресовий Фонд Променя як нев'янучий вінок в їх світлу пам'ять. Вічна їм пам'ять!

Олена Гереті, голова
добр. Ґеня Божик, секретарка

Маланія Дучак
1.12.1901 - 27.11.2001

В другу річницю упокоїння нашої незабутньої Дорогої Мами, бабусі і пра'бабусі **Маланії Дучак**, яка упокоїлася 27-го листопада, чотири дні до її сто літ, в Едмонтон, Альберта.

Складаємо $100.00 на журнал Промінь, і кладемо на її могилу як нев'янучий вінок. Пам'ять незабутньої Дорогої Мами, бабусі і пра'бабусі з нами буде вічно.
Вічна їй пам'ять!

Дочка Марія і (Лойд) Голдин
Дочка Розалія Чорнолюк
Едмонтон, Альберта

The Ukrainian Women's Association of Canada, Olena Pchilka branch of Yorkton, Sask., donate $40 to the Promin Press Fund as an everlasting wreath in memory of our dear members who recently entered into eternal rest --

Kay Bortnak
passed away on December 20, 2003
at the age of 96 years

Bella Melnechenko
passed away on January 8, 2004
at the age of 85 years

We extend our deepest sympathy to their families and friends. May their memories be eternal. Вічная пам'ять!

Iris Wasylyshen, Promin Convener

Cross-Stitch

Easter Bread Cloth & Napkin Rings

Submitted by Olena MacPherson, Burlington, Ontario

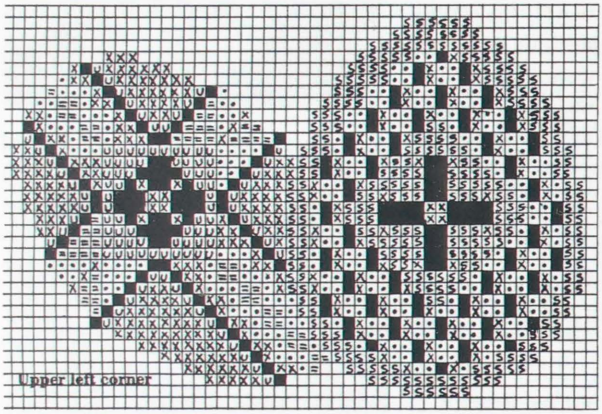

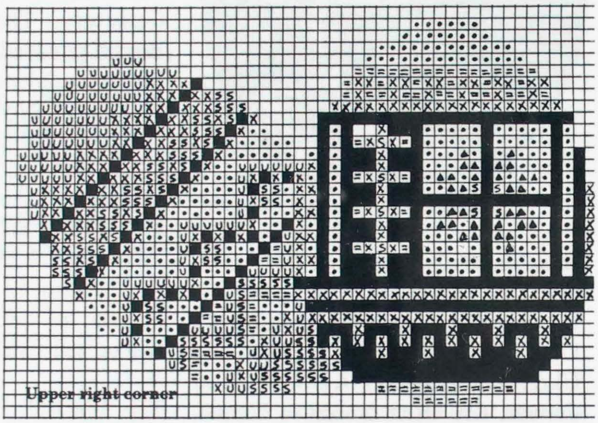

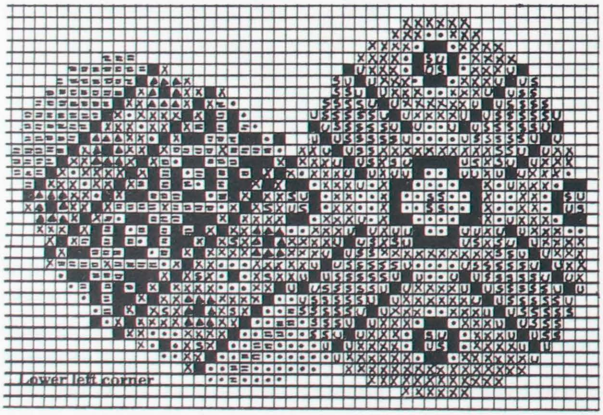

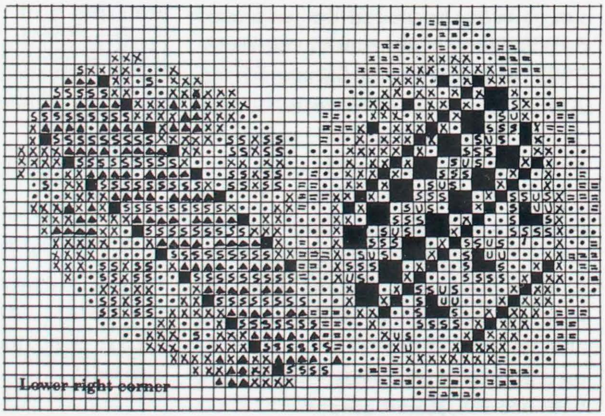

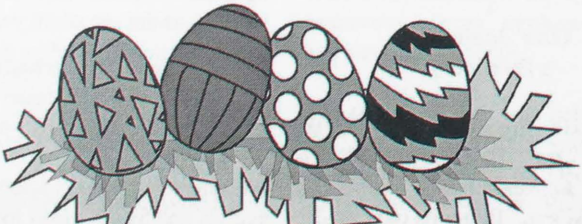

Color Key

- ■ White
- ☒ Black
- ⊡ Red
- U Green
- ≡ Orange
- S Lemon
- ▲ Parakeet

Center

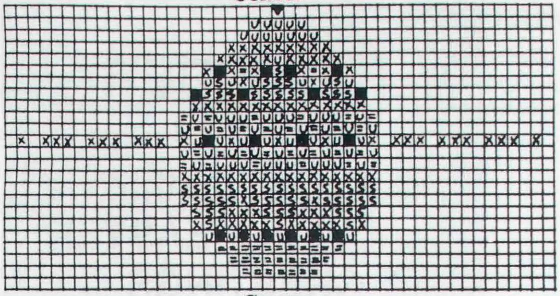

Center

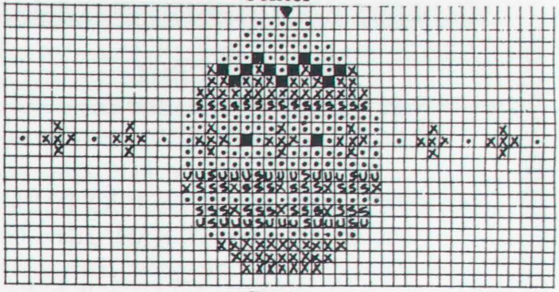

Center

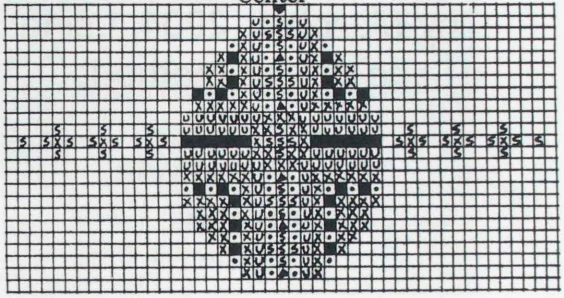

Center

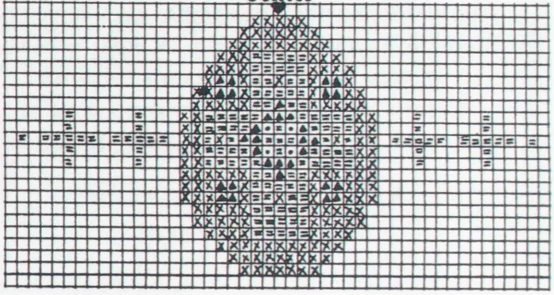

Each square on napkin rings = 2 threads of linen

CORRECTION

In the January 2004 issue, a number of errors appeared in the article **"Degradation of Ukrainian Women and Girls - Why We Must Act"** by **Natalie Harasymiw.** Please note the following:

Paragraph 2 - the word 'extend' should read 'extent'. Misspelling of the words: 'disasters' and 'resources' (para. 1); 'Turkey' and 'New York' (para. 2); 'to" (para. 3); 'Toronto" (para. 4); 'deportation' and 'concerns' (para. 5); spacing of 'politician' (para. 5)

We regret the errors in this document.

Editors

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative anywhere in the world OR
Use this form for a new or renewed subscription for yourself.

Gift ______ New Subscription ______ Renewed Subscription ______

Name ______________________________

Address ______________________________

City ____________ Province _____ Country ____________ Postal Code ____________

If GIFT indicate from whom ______________________________

Cheque or money order enclosed in the amount of $ ______ for _____ year(s) at $21.40 ($25) a year

Canada $21.40 a year, other countries $25 a year -В Канаді $21.40 на рік, в інших країнах $25 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РІЗДВА ХРИСТОВОГО І
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ
бажає
МАНІТОБСЬКА ПРОВ. ЕКЗЕКУТИВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Центральній Управі Союзу Українок Канади,
нашим Церковним Ієрархам і Духовенству,
Редакції журналу Промінь та його читачам,
членам усіх складових організацій
Союзу Українців Самостійників та їх
родинам і всьому Українському Народові.

Христос Рождається!
Славімо Його!

Олена Ґереті — Голова
добр. Ґеня Божик — Секретарка

REMINDER

Please ensure that we receive your **EASTER GREETINGS** by **March 1, 2004**, using one of four methods - mail, fax, telephone or e-mail.

Thank you!

e-mail: info@athensprinting.ca

RELIABILITY Since 1973

athens printing

Complete In House Services
From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour

- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Tickets of all Kinds
- Complete Bindery Services
- Layout & Graphic Design
- Also Continuous Forms

DIGITAL IMAGING
BLACK & WHITE FULL COLOUR

1480 Barton St. E., Hamilton, ON L8H 2W9
Tel: 905 549-6719 Fax: 905 549-7645

PROMIN PRESS FUND

The donations listed in this section include all those received from December 1, 2003 to December 31, 2003. The Editorial Board gratefully acknowledges the generous donations in support of Promin.

$200.00
UWAC Lesia Ukrainka Branch, Dauphin MB
UWAC St. Olha Branch, Vernon BC

$80.00
Tamara Buhay, Hamilton ON

$50.00
Helen Metza, Thornhill ON

$45.00
Joana Janis, Maria Prokopiw, Anne Proniuk, Melie Seniw and Pearl Wynychuk in honour of Louis Feniak's 90th birthday
Edmonton AB

$40.00
E Lyne, Kamloops BC

$30.00
Diana Feniak-Ponich

$25.00
Fr. Woronchak, Surrey BC (re Dora Naidesh's birthday)
M. Savisky, Saskatoon SK
Mary Usick, Regina SK

$10.00
George and Rose Jarman, Saskatoon SK
Martha Kostenko, Edmonton AB

$5.00
Elizabeth Rudychuk, Hudson Bay SK

SMITH MONUMENT
COMPANY LTD.

ANDREW LATYSHKO
PRESIDENT

BUS: (416) 769-0674
FAX: (416) 769-5677
TOLL FREE: 1-888-836-7771

349 WESTON ROAD
TORONTO, ONTARIO M6N 3P7

A FAMILY
BUSINESS
SINCE 1919

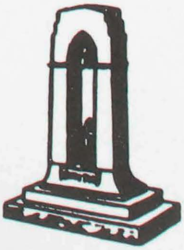

УКРАЇНСЬКА КАНАДСЬКА
ФУНДАЦІЯ
ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
UKRAINIAN CANADIAN
FOUNDATION OF
TARAS SHEVCHENKO

Let's ensure our future!

- Providing grants to promote the development of Ukrainian Canadian arts, education, literature and language since 1963. Over $4 million awarded.
- Receives financial support from the community it serves. All contributions used to increase the capital fund. Grants are awarded from the interest.
- Inquire about living bequests and designated funds.
- Perpetual recognition given to all contributors.

For more information contact:
Shevchenko Foundation
456 Main Street
Winnipeg, MB R3B 1B6
Tel. 204-944-9128
Fax 204-944-9135

Запевнімо нашу будучність!

MRS KATE HAWRYSH
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON AB
T5R 5R5 10/1/2004

Леся Українка з матір'ю Оленою Пчілкою серед знайомих.
фото 1904 - 1905 рр.

Леся Українка з М. Комаровою.
фото 1889 р.

Леся Українка з М. Комаровою і
братом Михайлом, м. Одеса. фото 1889 р.